

A woman with brown, wavy hair is standing in a field of golden wheat. She is wearing a red sleeveless button-down shirt and a gold chain necklace with a small cross pendant. She is holding a black book or folder in her left arm and has her right hand resting on the wheat stalks. She is looking upwards and to the right with a gentle expression.

Marjo Lehtikoinen

TURVA JUMALASSA

Turva Jumalassa -kirja

on tavallisen suomalaisen naisen kertomus
elävästä elämästä. Marjo Lehikoisen
henkilökohtainen todistus
Jumalalan rakkaudesta
ja elämän uskomisesta Isän käteen.

Kirjan tarina on aito ja rehellinen syviin vesiin
sukeltava löytöretki iankaikkisen elämän ja
armon lähteelle. Sujuva ja helppolukuinen
teksti on vahvasti sidottu Raamatun sanaan
ja on turvallista luettavaa jokaiselle.

Marjo Lehikoinen

on äidillinen rinnalla kulkija, Jumalan
valtakunnan lähetti, evankelista ja esirukoilija.
Hän jakaa elämänsä ahjoissa siunaantunutta
ymmärrystä – elävää vettä, kanssamatkaaajille
rohkeasti ja pohjalaiseen tyyliin sopivan
selkeästi. Ilosanoman kertominen Jeesuskesta
on Marjon sydämen asia.

MARJON MATKASTA LISÄÄ
www.marjonmatkassa.com

Marjo Lehtikoinen

Turva Jumalassa

© 2026 Lehtikoinen, Marjo
Kansikuva: Lauri Ketola 2010

Kustantaja: Sanan Sade
Valmistaja: Kirjapaino Hermes Oy, Tampere

ISBN: ISBN 978-952-88-1686-7 (pehmeäkantinen)
ISBN 978-952-88-1687-4 (PDF)

LUKIJALLE

Turva Jumalassa -kirja sai aikanaan alkunsa polttavasta kirjoittamisen tarpeesta. Kun palava kirjoitustarve vuosien jälkeen lopulta loppui, syttyi tarve julkaista tarina, henkilökohtainen todistukseni Jumalan rakkaudesta ja elämän uskomisesta Isän käteen.

Turva Jumalassa -kirja julkaistiin ensimmäisen kerran äitienpäivänä 2012. Kymmenen vuotta myöhemmin ilmestyi päivitetty versio. Nyt käsissäsi on kolmas teos – vakallinen hiottuja sanansiemeniä, Jumalan rakkauden kultajyviä.

Kirjaan on tarvittu erikoisen pitkä synnytysprosessi. Ei pelkästään siksi, että kirjoitustekniikkani ei ole maailman nopein. On tarvittu aikaa, että Jumala on voinut puhua, hoitaa ja rakastaa syvästi, niin että vesi, jota lukijoille tarjoan, on elävää!

Jumala on johdattanut kynää ja kulkuani. Vuosien aikana kirjoituspöydälleni tuli iloa, surua, kipua ja kaipuuta – ihmisen elämää. Sain kirjaa kirjoitellessani olla Pyhän Hengen läpivalaisussa ja taivaallisella hoitopöydällä ansaitsemattoman armon ja Isän rakkauden ympäröimänä.

Kirjoitusprosessi teki hyvää minulle, toivon kirjan välittävän samaa hyvää sinulle. Rukoilen, että Turva Jumalassa -kirja voisi olla jokaiselle lukijalle kuin tupsu Mestarin viitan liepeessä – siunattu välikappale elävän Jumalan kohtaamisessa.

Tampereella 11.3.2026

Marjo Lehikoinen

Turva Jumalassa

Jumala rakastaa sinua, luki pienen keltakantisen vihkosen etusivulla, joka ojennettiin käteeni vuosikymmeniä sitten. Lausuin pitkältä tuntuneen hiljaisuuden jälkeen kauniisti sanan kiitos ja aloin selailla sivuja hämmentyneenä.

Silmiini osuivat sanat tie, totuus, elämä, synty, synninsovitus, helvetti, taivas, sydämenovi ja Jeesus. Olin sillä hetkellä täysin sanaton - ja todella vaivaantunut.

En tiennyt, mitä tuossa tilanteessa olisi kuulunut sanoa. Jotakin aiheeseen viittaavaa koitin sopertaa samalla, kun sujautin lehtisen käsilaukkuuni kaikkien muitten tarpeellisten tavaroitteni sekaan.

Traktaatti hautautui laukkuni pohjalle, mutta lukemani sanat eivät. Ne elivät sisimmässäni ja saivat miettimään monia asioita. Ensimmäiseksi mietin ja ihmettelin, *miksi* työkaverini ojensi käteeni kyseisen vihkosen. Hänhän tiesi minun uskovan Jumalaan.

Olin lapsesta saakka uskonut Jumalaan, eikä Jeesuskaan minulle täysin tuntematon ollut. Kuuluin kirkkoon, siihen, jonka yhteyteen minut oli kasteen kautta lapsena liitetty. Olin käynyt rippikoulun ja kaiken tämän lisäksi lauloin seurakunnan kamarikuorossa.

Omasta mielestäni kaikki elämän tärkeimmät asiat olivat kohdallaan. Tiesin toki toimineeni joskus väärin, tehneeni samoja pahoja tekoja kuin muutkin, rikkoneeni kymmentä käskyä, mutta uskoin Jumalan antavan kaikki synnit anteeksi - myös minulle.

Minusta työkaverini kantoi aivan turhaan huolta iankaikkisuusasioistani. Sitä paitsi kuolema ei tuntunut ollenkaan ajankohtaiselta. Olin täynnä elämää. Odotin kolmatta lastani.

Perheidylli kukoisti. Asuin puolison ja lasten kanssa tyytyväisenä uudehkossa omakotitalossa. Olin onneni kukkuloilla. Kävin työssä ja harrastin, kunnes perheemme kasvoi yhdellä lapsella.

PERHE

*Ilman isää ei ole äitiä eikä ilman äitiä ole isää,
mutta ilman lasta ei ole kumpakaan.
Lapsi tekee miehestä isän ja naisesta äidin.
Yhdessä he muodostavat perheen.*

Vaikeuksien kautta syntyi suloinen tyttövauva. Lapsen sydänäänät lakkasivat kuulumasta synnytyksen alkuvaiheessa ja päädyimme leikkaussaliin. Hätäsektio sujui hyvin, mutta sain sen yhteydessä kovan paniikin. Paniikki ei johtunut leikkauksesta eikä kuulumattomista sydänäänistä, vaan siitä, kun sain normaalista poikkeavan puudutuksen. Tahtoivat varmistaa, etten lääkärin vaimona tuntisi kipua. En tuntenut. Olin kaulasta varpaisiin täysin tunnoton.

Pelkäsin saavani liian vähän happea, koska en tuntenut hengitystäni. Etusormeen kiinnitetty laite, kuin hellästi nipistävä pyykkipoika, ilmoitti kaiken olevan kunnossa. Yritin rauhoittaa itseäni kuulemieni happiarvojen avulla, mutta pelkät numerot eivät riittäneet. Kaipasin puolison rauhoittavaa läsnäoloa. Ja sain sen.

Lapsi selvisi äidin masusta maailmaan, mutta hänen sydäntään oli tarve hieman tarkkailla. Kolmen vuorokauden kuluttua lääkäri totesi sydämen lyövän tasaisesti kuin sveitsiläinen kello. Pääsin kotiin muutaman päivän kuluttua pieni vaaleanpunainen nyytti kainalossani.

Nautin vauva-ajasta täysin rinnoin elämäni ensimmäistä kertaa, sillä ensimmäisen lapsen syntymän aikaan olin vaarassa menettää oman äitini. Raskas tilanne loi suuren varjon äitiyden ensioonnen.

Toista vauvariemua himmensivät vastaan tulleet haasteet - astma, allergiat, itkut, kutina, vanhemman lapsen mustasukkaisuus ja jatkuvat yö valvomiset. Ne kuluttivat voimiani niin paljon, etten pysynyt iloitsemaan kahdesta alle kaksivuotiaasta lapsesta. Nyt, kolmannen lapsen kohdalla kaikki tuntui sujuvan loistavasti. Nautin kotiäitiydestä suunnattomasti.

Elin vaaleanpunaista ja pullantuoksuista kotiäidin unelmaa – aikaansa. Kun en enää jaksanut leipoa, tuli kotiovelle vastaan tuoreen pullantuoksun sijaan jotain paljon arkisempaa... täyteen ahdettu roskapussi esimerkiksi!

ARJEN SALATTU SULOISUUS

*Arjessa koetellaan kauniit sanat
ja hellyyden hetkillä lausutut lupaukset.*

Pätkittäin nukuttua yötä seurasivat joka päivä samat tutut jutut - pisut, pesut, pukemiset, puuro, päiväkerhoreissut, lounas, tiskit, päiväunimaanittelut... ja kupillinen kahvia. Hiljaisesta kahvitauosta sai kaivattua potkua herätysnarinoihin, välipalan laittoon, ulkoiluun, päivällisen valmistamiseen, lasten syöttämiseen, tiskaukseen, siivoukseen, pyykkäämiseen, kauppareissuihin ja niiden välissä oleviin ”Tutteli”-tuokioihin sekä vaipparalliin. Pisulle ja pesulle patistamiseen ja iltarukouksiin sai voiman, kun unelmoi päivän päätteeksi kotisohvalla katsotusta ”happy end” -elokuvasta.

Unelmat kantoivat ja auttoivat pitämään ”kaikki hyvin” -kulisseja pystyssä. Yritin hymyillä.

Huulieni hymy ei muuttanut totuutta miksikään. Totinen totuus oli, ettei kaunis koti, puoliso ja lapset, koulutusta vastaava työ, ystävät ja harrastukset tehneet minusta oikeasti onnellista ihmistä. Olin onneton hymyilijä.

Olin ollut onneton jo vuosia. Olin etsinyt elämääni täyteyttä harastuksista, lehdistä, kirjoista, kipoista, kupeista, vaatteista, ruuasta, taloista, ihmisistä, pihasta, puutarhasta - ja olin minä yrittänyt arvata oikeaa lottoriviäkin. Päihdekokeiluilta olin säästynyt.

Olin kokeillut monenlaisia juttuja, mutta mikään ei ollut tyydyttänyt sisälläni olevaa outoa kaipuuta - eikä sammuttanut totuuden janoa.

Elämä oli päämäärätöntä, turhauttavaa, synkkää ja masentavaa. Samaa tylsää arkea päivästä toiseen. Puolison kautta avautuneet iltapukujuhlatkaan eivät kantaneet arjessa pitkälle. Niiden tuoma hohto oli poissa heti, kun hiuskiharat oikenivat ja juhlapuku roikui jälleen kaapissa.

Kaipasin elämälle tarkoitusta. Täydellistä muutosta.

MUUTOKSEN MYLLY

*Muutos tulee elämään tuulen tavoin.
Se voi yllättää kuin hirmumyrsky
tai saapua yhtä lempeästi kuin vieno kesätuuli.*

*Muutos alkaa siitä,
kun ymmärtää,
että asiat voisivat olla toisin –
paremmin tai huonommin.*

Muutoksen tuuli alkoi puhalttaa. Tähyilin kaikenlaisia uusia virtauksia. Aloin seuralla onnellisen ja hyvin menestyvän näköisiä ihmisiä. Kuuntelin sivusta heidän juttujaan.

Kerran, kun kuulin jonkun mainitsevan sanan Jumala, niin sisälläni liikahti. Ymmärsin kaipaavani yhteyttä Jumalaan.

RATKAISEVA SUHDE

*Joku ei usko Jumalaan,
joku kiroaa huutamalla jumalaa,
toinen epäilee,
kolmannella on monta jumalaa,
neljännen koko maailma on
yhtä jumalaa,
viides ei ole ajatellut koko asiaa,
kuudes palvoo itseään kuin jumalaa,
seitsemäs kumartaa kultaista kuvaa,
kahdeksas etsii elävää Jumalaa,
yhdeksäs on löytänyt ja uskoo,
kymmenes uskoo salaa,
yhdestoista todistaa,
kahdestoista opettaa.*

*Kaikki ovat ihmisiä,
jotka tekevät maan päällä matkaa.
Milloin matkanteko päättyy,
sen tietää Jumala.
Minne kukin ajasta lähdettyään päättyy,
sen ratkaisee
henkilökohtainen suhde
Poikaan.*

En lähtenyt kirkkoon jumalayhteyttä rakentamaan. Se ei houkuttanut. Lähdin seuraamaan trendikkään ja energisen näköisiä ihmisiä, sellaisia, joiden suusta olin kuullut yhtä ja toista jumalaista.

Sydämeni ei yhtynyt kaikkeen kuulemaani. Uusi oppi soti tuttua vanhaa vastaan, mutta koska puhujat olivat itseäni vanhempia ja vaikuttivat menestyviltä ja viisailta, en uskaltanut kyseenalaistaa heidän ajatuksiaan.

Aloin uskoa lähes sokeasti kaiken kuulemani ja kieltäydyin kuuntelemasta sisintäni. Hylkäsin sydämeni totuuden vanhanaikaisena ja aikansa eläneenä ja annoin vallan uudelle muodikkaalle ja energiselle uskonopille.

Uusi oppi kietoi päivä päiväältä tiukemmin pauloihinsa. Etsin tietoa lehdistä ja kirjoista. Imin uutta tietoa samalla innolla kuin aikoinani ahmin Aku Ankkoja. Ajauduin uuden lukemisharrastuksen myötä piireihin, joihin eivät kaikki päässeet.

Itsetuntoni kohosi kummasti. Samaan aikaan sydämeni täyttyi kysymyksistä. Kaipasin kirjaa, josta voisi löytää vastaukset. Janosin totuutta. Etsin sitä.

TOTUUDEN JANO

*"Anokaa, niin teille annetaan.
Etsikää, niin te löydätte.
Kolkuttakaa, niin teille avataan.
Sillä jokainen anova saa,
etsivä löytää ja kolkuttavalle avataan."
Matt. 7:7,8*

Yritin unohtaa mieltä raastavat kysymykset ahmimalla lisää uutta oppia. Sukelsin pintaa syvemmälle.

Tutustuin erilaisiin energialähteisiin ja kaukomaiden parantaviin hoitomuotoihin. Minulla oli pian hyvät tiedot kivien, värien, tuoksujen ja monien ikivanhojen hoitomuotojen ruumiin terveyttä ja mielen onnellisuutta edistäivistä ja ylläpitävistä vaikutuksista.

Elämäni hallitsivat aurinko, kuu, tähdet ja kaiken kirjavat ennusmerkit. Ahmin sanan sieltä, toisen täältä ja odotin tulevia onnellisia aikoja. Ikuisuus mietitytti silloin tällöin.

IKUISUUSKYSYMYS

*Onko kuoleman jälkeen elämää?
Onko taivas ja helvetti totta?
Onko taivas tarjolla kaikille
vai pelkästään Jumalan lapsille?
Ketkä ovat Jumalan lapsia
ja kenen ovat kaikki muut?
Eikö Jumala rakasta jokaista?
Tarvitaanko hyviä tekoja?
Onko Jumala hyvä?
Miksi kaikki kipu ja kärsimys?
Miksi Jeesus?
Mistä tietää mihin uskoa?
Usko ja uskonto?
Mitä väliä - vai onko sittenkin?
Mikä on totuus?
Mikä ikuisuus?*

Ajatusmaailmani muuttui ja se alkoi näkyä. Ripustin kaulaani rubiiniristin. Kivi kertoi ajatuksistani enemmän kuin korun muoto.

TOTUUDEN TIE

*Jokainen uskoo tavallaan,
epäilijä ja kieltäjäkin.
Se mihin uskoo,
on totuus, jonka kanssa elää -
oli se totuus tosi tai ei.
Kun valitsee totuutensa,
sen mihin uskoo,
valitsee samalla tien, jota kulkee.
Viisas varmistaa
minne tie, jota kulkee - johtaa.*

Kuljin risti kaulassa, kunnes kaunis koruni kerran katosi. En tiennyt oliko se pudonnut, varastettu vai hyvässä tallessa, mutta joka tapauksessa, se oli poissa. Tuntui pahalta. Kuin olisin menettänyt kalleimman aarteeni.

Etsin ristiäni useita viikkoja. Juuri, kun olin luopumassa toivosta löytää, osui lastenhuoneen lipaston taustaa imuroidessa kimmeltävä korumykyrä silmiini. Mikä löytö! Ripustin kultareunaisen rubiiniristin kaulaani ja päätin pitää aarteestani jatkossa parempaa huolta.

Päivät kuluivat ja kaikki meni kuten aina ennenkin, kunnes eräänä päivänä saimme yllättävän puhelun. Mieheni esimies soitti tiedustellakseen, olinko valmis lähtemään perheemme kanssa kahdeksi vuodeksi Yhdysvaltoihin, jos sellaiseen avautuisi mahdollisuus. Mieheni tahdon hän jo tiesi. Se oli tullut esiin aiemmin käydyissä keskusteluissa.

Olin pyöritellyt muuttoajatusta päässäni vuodenväivät. Olin yrittänyt miettiä, mitä kaikkea lähtö vieraaseen maahan oikeasti merkitsisi. Mistä kaikesta minun pitäisi pystyä muuton vuoksi luopumaan. Mikä olisi matkan todellinen hinta - se, jota ei mitata rahassa.

Olin asettanut vaakakuppiin nykyisen elämäni kaikkine iloineen ja suruineen. Toisessa vaakakupissa keikkui muuttomahdollisuus ja sen myötä tuleva täysin uudenlainen arki. Se vaakakuppi, joka kuvasi muuttoa, nousi korkeammalle. Elämä uusissa maisemissa näytti kevyemmältä.

Yksitoikkoiselta tuntuva tasainen arki oli tehnyt tehtävänsä. Olin valmis ratkaisuun, kypsä valitsemaan kahden vaihtoehdon väliltä. Sain tehdä valintani täyden vapauden vallitessa – ilman minkäänlaisia paineita.

OMA VALINTA

*Jokainen ihminen tekee joka päivä valintoja –
suuria ja pieniä.*

Valitsematta jättäminenkin on valinta.

*Jokaisella ihmisellä – vangillakin, on vapaus valita
oikea tai väärä, hyvä tai paha - siunaus tai ei.*

Jokainen valinta on jokaisen oma.

Vastasin minulle esitettyyn kysymykseen myöntävästi. Olin valmis luopumaan itselleni tärkeistä asioista, sillä kaipasin elämääni kiipeästi jotakin uutta. Muutto tuntui täydelliseltä ratkaisulta, sillä siinä rytäkässä vaihtui lähes kaikki, ei pelkästään vaippapussien ja maitopurkkien ulkonäkö. Saippuasarjan kärsimätöntä orjaa houkutti myös sellainen seikka, että muuton ansiosta sai tietää aikaisemmin ”Kauniitten ja Rohkeitten” salaisuuksia!

MUUTOKSEN ASKEL

*Jos pelkää tuntematonta ja kaikkea uutta,
ja pitää tiukasti kiinni tutusta ja turvallisesta,
junnaa paikallaan,
vaikka kaivattu muutos olisi edessä -
askeleen päässä.*

Perheen yhteinen päätös oli tehty ja sen mukaan oli myös eletty ja edetty. Hyvät vuokralaiset oli löydetty, kaikki turhat romppeet oli heitetty pois ja tarpeelliset tavarat oli sijoitettu sukulaisten nurkkiin, mutta vielä oli yksi työ tekemättä. Auto oli myymättä.

Autokauppiat olisivat ilomielin ostaneet menopelimme. Myynti näytti kuitenkin jäävän sukulaisille, sillä meillä ei ollut aikaa hioa hintaa edes kohtuulliseksi. Harmitti, ja pari päivää ennen lähtöä harmitti lisää, kun uudehko kannettava tietokoneemme hajosi.

Soitimme merkkihuoltoon, vaikka olimme lähes varmoja, ettei viikonloppuna tulisi kukaan tietokonettamme katsomaan, saati korjaamaan. Meillä oli kuitenkin aivan käsittämättömän hyvä tuuri, sillä pienen matkan päässä oli mennyt juuri saman merkinen läppäri rikki ja korjaaja oli sitä parhaillaan huoltamassa.

Ei kulunut tuntiakaan, kun tietokone-ekspertti oli meillä. Läppäri korjaantui pienellä säädöllä rupattelun lomassa. Yllättäen syntynyt huoli oli yhtä yllättäen poissa, mutta yllätykset eivät loppuneet tähän.

Seuraavana iltana, kun läheisimmät olivat hyvästelemässä meitä lentokentällä, soi kännykkä. Olin tullut kertoneeksi tietokonekorjaajalle myynnissä olevasta autostamme ja nyt hän ilmoitti löytäneensä sille ostajan. Taivaallinen sattuma, jos uskoo sattumiin!

Olimme tehneet suuren valinnan, monen mielestä hurjan, mutta valinta tuntui suuruudesta ja vaativuudesta huolimatta hyvältä ja juuri oikealta ratkaisulta. Olimme valmiit lähtöön.

SYDÄMEN VALINTA

*Elämä on matka.
Mitä elämänmatkallaan näkee ja kokee,
riippuu siitä,
mitä reittiä kulkee,
miten katsoo elämää
ja minkälaisia valintoja
sydämessään tekee.*

Pitkä lentomatka oli takana, samoin kova matkajännitys. Olimme perillä USA:ssa, Dullesin lentokentällä Virginian osavaltiossa, lopen uupuneina ja ylen onnellisina. Edessä oli laukkujen metsästys, tullit ja turvatarkastukset, ja sitten pääsimme terminaalista ulos.

Ulkona tuli vastaan etelän kuuma aalto - tuttu saunatunne, ja tuli siellä odotetusti vastaan myös puolisoni kollega. Saimme häneltä pikaisesti tärkeimmät neuvot, minkä jälkeen suuntasimme autovuokraamolle. Ilman autoa olisi ollut mahdotonta jatkaa matkaa.

Sopiva auto löytyi ja seuraavaksi suuntasimme ruokakauppaan. Ajoimme opastettuina paikallisen supermarketin parkkipaikalle, minkä jälkeen raahauduin tulikuumaan asfalttia pitkin kohti ovea.

Marketin ovi avautui itsestään, aivan kuten Suomessakin. Astuin ovesta sisään ja katselin hetken ympärilleni. Kauppa oli valtavan suuri ja tavaraa oli paljon. Kaikki näytti aivan erilaiselta. Eikä vain näyttänyt. Kaikki oli aivan erilaista.

Siitä se uusi ja erilainen elämä lähti aukeamaan. Ensimmäiseksi etsin uudesta ruokaviidakosta jotakin syötävää. Leipää, jos valkoista vehnäpullaa leiväksi voi kutsua, löysin heti, mutta leipämargariinia en löytänyt, vaikka kuinka etsin. Oli pakko uskaltaa avata suunsa ja kysyä neuvoa.

Keräsin rohkeuteni ja lausuin muutaman mahdollisimman paljon englantia muistuttavan sanan. Ilmeisesti lausuin sanat edes sinne päin, sillä vieressäni seisova nainen alkoi osoittaa sormella eteeni. No, siinähan sitä margariinia oli. Pikkasen hävetti sokeuteni.

HÄIKÄISEVÄ SOKEUS

*Ihminen voi olla sokea niin,
ettei näe sitä minkä voi nähdä silmillä,
mutta voi olla myös niin sokea,
ettei näe sitä minkä sokea näkee sydämellä.*

”Herra avaa sokeain silmät.”

Ps. 146:8

Olin henkilökohtaisten kokemusten kautta syntyneiden ajatusten vanki - puolisokea. Mielessäni ei ollut edes vilahtanut ajatus erimuotoisesta rasvarasiasta mihin olin tottunut. Valitsin kaikkien näkemieni margariinirasioiden joukosta sen, jonka kannessa luki: "I can't believe it's not butter", ja lähdin tyytyväisenä pyöreän margariinipurkin kanssa kassajonoon. Muoto oli menettänyt merkityksensä.

Opettavaisen kauppareissun jälkeen suunnistimme talolle, jota saimme pitää seuraavat kolme viikkoa kotinamme. Se oli pieni kodikas omakotitalo. Kannoimme matkalaukut sisään, soitimme paikaisesti Suomeen ja rojahdimme paksuille patjoille. Uni tuli lampaita laskematta, paitsi ylikierroksilla käyville lapsille.

Aamu valkeni Amerikassakin aikanaan. Väsymyksestä huolimatta oli ryhdyttävä hommiin. Ensimmäiseksi keittelimme aamukahvit ja tartuimme sanomalehteen. Etsimme itsellemme tilavaa autoa ja hyvää kotia.

Sopiva auto löytyi nopeasti, vanha vaaleansininen Dodge. Maksoimme siitä kohtuullisen summan ja myöhemmin pienet oppirahat. Saimme arvokasta opetusta aiheesta sinisilmäinen luottamus.

LUOTTAMUS

*Luottamus on sitä,
ettei epäile,
vaan uskoo ja luottaa samaansa sanaan.
Pettymys vie aina pohjan luottamukselta
ja sen takaisin saaminen on kuin
raivaisi metsän viljapelloksi.*

Ensimmäiset oppirahat oli maksettu, mutta onneksi siihen ei kuuluneet kaikki rahamme. Pääsin tekemään lisää hyviä kauppvoja.

Shoppailu ei yleensä tuottanut minulle vaikeuksia. Ainut vaikeus nytkin oli vain se, että piti lähteä yksin liikenteeseen, sillä tahdoin päästä kauppaan ilman lapsia. Keräsin rohkeuteni, istuin ratin taakse ja painoin kaasua. Pelkäsin, mutta turhaan.

Supermarketin ostoskärry oli suuri. Onnistuin kuitenkin saamaan sen nopeasti kukkuralleen. Suuri ostosintoni herätti muissa asiakkaissa huomiota. Erästä rouvaa kukkurallaan oleva kärryyni ihmettytti niin paljon, että tuli ihmettelemään sitä ääneen luokseni. Kerroin ikään kuin puolustukseksi meidän muuttaneen juuri maahan ja selitin, että tarvitsimme kaikkea mitä kärryssäni oli. Niin ainakin itse hyvin vahvasti uskoin.

Avoimuuteni herätti luottamuksen, tai sitten jotain muuta, sillä rouva tahtoi meidät naapureikseen. Hän kirjoitti kassinsa pohjalta löytyneen vanhan kauppakuitin taakse ajo-ohjeen heidän naapuristossaan sijaitsevaan vapaaseen vuokra-asuntoon. Alue oli rouvan mukaan rauhallinen ja viihtyisä, eikä kyseisessä pihapiirissä ollut viime aikoina näkynyt edes rottia. Toivoin hartaasti, että koti löytyisi jotakin muuta kautta.

Mieheni lähti aamulla töihin ja minä jäin kotiin lasten kanssa. Päivästä tuli todella kuuma - ja pitkä. Pesin ensimmäiset ”Amerikan pyykit”, jonka jälkeen rapsuttelin puutarhassa ja tutkailin tonttia.

Takapihalla, keittiöön johtavan oven vieressä, tönötti musta roskapönttö. Jäteastia ei hivellyt silmiäni, joten päätin siirtää sen hie-
man syrjemmälle. Kurkkasin ennen siirtoa pöntön sisään...

Mikä pähänpisto! Näky, ja pöntöstä ilmoille lehahtanut haju, sai lyömään kannen salamavauhdilla kiinni. Roska-astia kuhisi muutaman sentin mittaisia valkoisia matoja... Ruuantähteistä kovassa lämmössä kehittyneet monijalkaiset litteät madot olivat vikkeliä. Minua vikkelmämpiä. Niitä jäi roikkumaan kannen välistä...

Vieläkin puistattaa. Ei Kauniissa ja Rohkeissa ollut koskaan näytetty moisia luikeroita. Teippasin roskapöntön ilmastointiteipillä tiukasti kiinni ja kirjoitin sen kylkeen pyynnön: ”Viekää pois koko pönttö!” Roska-autonkuljettaja toteutti pyyntöni.

Aika kului ja sen myötä kasvoi paine löytää meille koti. Väliaikaisessa asunnossa oli mahdollista majoilla enää viikko. Luimme lehtien asuntoilmoituksia ja kiinteistövälittäjä teki ahkerasti työtään. Useimmat tarjolla olevat asunnot täytyi hylätä, sillä ne sijaitsivat huonomaineisilla alueilla - tai sitten olivat meille liian kalliita.

KULLAN KALLIS KOTI

*Talo on rakennus, jossa voi asua.
Koti on paikka, jossa on hyvä olla!*

Kodin etsiminen tuntui työltä, mutta oli siinä onneksi myös iloiset hetkensä. Ensimmäiseksi tapaamallamme kiinteistövälittäjällä oli asunnon sijaan meille ystävät välitettävänä. Vietimme suomalaisamerikkalaisen perheen kanssa kymmeniä ikimuistoisia ateriahetkiä pyöreän herkkupöydän äärellä. Reseptit yhä käytössä!

SIUNATTU ATERIA

*”Niin he söivät ja tulivat ravituiksi.”
Mark. 8:8*

Asunnonetsintäaika alkoi loppua. Laajensimme mahdollista koti-alueetta ja heti löytyikin kiinnostava kohde. Talo oli paljon loistokkaampi mitä olimme toivoneet. Siellä oli kultahanat, upeat marmorilattiat ja makuuhuoneissa ihanan pehmeät kokolattiamatot. Todellinen unelmatalo! Puolisoni työmatka oli kyllä melko pitkä, mutta se ei siinä vaiheessa haitannut ketään. Lasten koulu oli lähellä. Koti oli löytynyt.

Muutto ei suuria ponnisteluja vaatinut. Siirrettävänä oli vain matkalaukut ja muutama Suomesta lähetetty pahvilaatikko. Ja puinen vanha arkku, jonka olin ehtinyt jo bongata pihakirpputorilta.

Ostamani arkku oli kaunis. Siinä tuli tumma ja vaalea puu näkyviin arkun kylkiin ja kanteen taitavasti kaiverrettujen purjeveneiden kautta. Arkkuun kuului myös erikoinen riippulukko. Lukon pitkät kyljet oli koristeltu kiinalaisella kirjoituksella ja toisella lyhyellä sivulla oli ristinmuotoinen avaimenreikä. Mukana oli myös kaksi avainta. Avaimet muodostivat rinnakkain asetettuina ristin, hieman suuremman kuin avaimenreikä.

Olin ihastunut arkkuun heti ensisilmäyksellä ja tahdoin sen omakseni. Myyjä kertoi myyntihetkellä epäilevänsä lukon olevan rikki-näinen, mutta se ei vaikuttanut ostopäätökseeni. Halusin arkun ja maksoin tinkimättä siitä pyydetyn hinnan.

Olin saanut kodille upeat puitteet, mutta vielä oli tarpeita, että talo alkoi tuntua kodilta. Mainoksia lukemalla löytyi edullinen huonekalukauppa... Kotimatka jännitti, sillä auton katon päälle solmittu kuorma oli suhteellisen korkea.

SOLMU PAIKALLAAN

*Taito se on sekin,
kun osaa tehdä paikallaan pitävät solmut,
ja silloin on solmu paikallaan,
kun se on siinä missä sitä tarvitaan!*

Sisustusintoni jatkui. Lopuksi, kuin huoneiden kruunuksi, valmistin kauniit verhot. Sitä työtä varten piti hankkia myös ompelukone, verhotangot, porakone, ruuveja ja muuta pientä tarpeellista. Kun olin saanut asennettua verhot paikoilleen, oli kaunis kotimme valmis. Ja sitten - putosin tyhjän päälle.

Mielekäs tekeminen loppui. Arki oli ruuanlaittoa, siivousta ja lastenhoitoa, sitä samaa, mitä olin tehnyt jo vuosia Suomessa. Myös vaippapussit ja maitopurkit olivat tulleet jo tutun näköisiksi.

Päiväni olivat tylsiä. Ei ollut aikuista juttuseuraa eikä käytössäni ollut päivisin edes autoa, jolla olisi päässyt kauppoihin tai jonnekin muualle aikaa tappamaan. Heräsi koti-ikävä.

Kaksi vuotta ilman sukulaisten ja ystävien läheisyyttä tuntui lohduttoman pitkältä ajalta. Nyt ymmärsin, mitä muutto vieraaseen maahan todella merkitsi.

Paniikkihäiriö, josta olin kärsinyt jossakin määrin jo nuoruudesani, paheni. Se paheni muutamassa viikossa niin kovaksi, että sain kohtauksia lopulta keskellä päivää kotonakin. Pahasta paniikista tuli osa jokapäiväistä elämääni, mutta ei miellyttävä osa.

Aloin pelätä yksin jäämistä. Pelkäsin minulle tapahtuvan jotakin pahaa. Olisin tahtonut kertoa puolisolalle peloistani, mutta en kehdannut. Häpesin tunnustaa heikkouteni. Salasin mieluummin toisuuden ja yritin esittää vahvaa.

Turvauduin hädän hetkellä aina ajatuksen voimaan ja positiivisiin energioihin, mutta pelon ja paniikin aiheuttama hengenhäätä sai tarttumaan usein myös puhelimeen. Jouduin aikaeron vuoksi joskus odottamaan tunteja, että pystyin pyytämään tiettyjä tuttaviani välittämään minulle energiaa ja enkeleitä.

Puhelinlaskumme olivat karneat, mutta en tiennyt parempaa selviytymiskeinoa. Kerran, kun tärisin puhelinvastaanotolla, päätteli tuttavani kuulemansa perusteella pelkotilojeni johtuvan pohjimmitaan liian matalalle laskevasta verensokerista. Mikä helpotus! Ongelmani johtuivat nyt siis jostakin todellisesta. Ei mielessäni jylläävästä kummajaisesta nimeltä paniikki.

Otin kuulemani ”verensokeri” diagnoosin helpottuneena vastaan ja aloin välittömästi noudattaa yksinkertaista hoito-ohjetta. Rupe-
sin huolehtimaan syömisestäni paremmin.

Tarkkailin kelloa ja kiinnitin erityistä huomiota ruokailuun. Söin hyvin ja kaiken varalta söin myös hyvin usein. Minusta tuli todellinen painonvartija.

Elämä ei helpottunut tuolla reseptillä. Se kävi hurjan painonnousun myötä entistä raskaammaksi. Päätin hankkia verensokerimittarin, mutta sekään ei auttanut. Ajatukseni alkoivat pyöriä sokerimittarin ympärillä ja aloin elää matalan verensokeriarvon näkemisen pelossa. Virheellisen mittaustuloksen kautta lauenneen kovan paniikkikohtauksen jälkeen lopetin sokeriarvojen seurannat. Päätin syödä vain silloin, kun oli oikeasti nälkä.

Aloin seurata entistä tarkemmin vatsani puhetta. Reagoisin sen jokaiseen murinaan syömällä. Mieheni näki lääkärinä mistä oikeasti oli kyse, mutta totuuden takominen päähäni olisi ollut suoranainen ihmeteko, eivätkä ihmiset pysty ihmeisiin. Eivät edes lääkärit.

KÄSITTÄMÄTÖN IHME

*Ihme on asia,
jonka edessä kaikki ihmisjärjen päätelmät romuttuvat
ja parhaimmatkin selitysyriitykset vesittyvät.
Ihmeen edessä ihmisestä tulee pieni.*

Minä olen ihme – suuri ihme!

Kodista tuli minulle eräänlainen Bermudan kolmio. Aina, kun yritin lähteä sieltä pois, muistin nälkävaaran. Olin kodin vanki, kunnes kerran muistin käsilaukkuni! Olin käsilaukun ansiosta aidosti onnellinen siitä, että olin nainen. Toki miehelläkin voi olla laukku.

Naisen käsilaukku on tunnetusti aarreaitta, ja nyt laukustani tuli myös pelastava ruoka-aitta. Banaanit nousivat suosituimmaksi evääkseni. Ostin niitä usein monta nippua kerralla. Kerran kassaneiti epäili meidän omistavan apinan... Ei osunut arvaus ihan nappiin. Kyllä ne banskut päätyivät omaan suuhuni.

Elämä jatkui kovenevasta paniikista huolimatta. Yritin pärjätä ja olla positiivinen. Esitin vahvaa, mutta pelko hiipi helposti ajatuksiin ja sai kehon vapisemaan. Pelkäsin matalaa verensokeria ja sen aiheuttamaa vapisevaa olotilaa niin paljon, että otin käsilaukkuni mukaan kaikille postilaatikkoa pidemmille matkoille.

Pelkotilat pahenivat. Palasin kauppareissultakin usein kotiin tyhjin käsin. En pystynyt astumaan autosta kauppaan. Jo pelkkä autolla ajaminenkin tuntui usein liian vaikealta.

Tiesin tarvitsevani lääkäriapua, mutta nielin tässä vaiheessa vielä mieluummin banaaneja kuin myönsin totuuden. Lopulta suostuin puhumaan paniikista ääneen.

Olisin halunnut palata takaisin Suomeen, paeta paniikkia ja pahaa oloa kotimaahan, mutta hylkäsin ajatuksen, sillä tajusin joutuvani ”maitojunaan” ilman puolisoi.

OHJATUT ASKELEET

*”Ihmisen sydän aivoittelee hänen tiensä,
mutta Herra ohjaa hänen askeleensa.”
Sananl. 16:9*

Päätin yrittää kestää ja etsiä toista ratkaisua. Päätöksen vuoksi oli kestettävä myös ne karneat puhelinlaskut. Pahan paniikin vuoksi tartuin luuriin entistä helpommin.

Hätä oli jälleen suuri. Pelastavat energiaenkelini eivät olleet tavoitettavissa. Tavoittamattomissa alkoi jo tuntua olevan myös viimeinen oljenkorteni - puolittu pappi.

Pelkäsin kuolevani, mutta lopulta puheluuni vastattiin. Kuulin tutun ja turvallisen äänen ja aloin välittömästi vuodattaa ulos pelon ja paniikin sekaisia tunteja.

Puhuin ja puhuin, mutta vuodatukseni keskeytettiin yllättäen. Oli tullut totuuden aika.

Yksinkertaisen totuuden kirkastamiseen ei tarvittu pitkää saarnaa eikä valmisteltua puhetta. Tarvittiin vain Jumalan tahdolle kuuliainen palvelija - tavallinen ihminen, joka puhui Jumalan kolmannen persoonan, Pyhän Hengen, siinä hetkessä ilmoittamia selkeitä totuuden sanoja kaikella rakkaudella suoraan minulle.

YKSINKERTAINEN TOTUUS

*Yllättävä totuus
on kuin salama kirkkaalta taivaalta,
mutta totuus on,
ettei salama iske kirkkaalta taivaalta.*

*Totuuden vääristäminen
tai sen kieltäminen
ei muuta totuutta miksiäkään.
Totuus on mikä se on – usko tai ei.*

*Niin totta kuin on olemassa päivä ja yö,
niin on olemassa hyvä ja paha – taivas ja helvetti.*

*Taivaassa ilo ikuinen -
kadotuksessa raastaa tuli iankaikkinen.*

Olin tuntenut sydämessäni mikä on totta, mikä valhetta, mikä oikein ja mikä väärin, mutta silti olin niellyt pajunköyttä ja lähtenyt seuraamaan vääriä jumalia. Sielunvihollinen oli saanut harhautettua minut helvettiin johtavalle polulle ja olin langennut kiusausten edessä useasti. Olin eksynyt taivastieltä ja tehnyt syntiä. Maailman näkökulmasta katsoen väärät tekoni olivat yleisiä, mutta taivaallisesta näkökulmasta tarkasteltuna syntini riittivät sulkemaan taivaan oven ja katkaisivat yhteyden kaikkivaltiaaseen Jumalaan.

Olin jo vuosia yrittänyt unohtaa tekemäni virheet ja painanut syntejäni villaisella, koettanut saada aikaan sisäisen rauhan, mutta tekemäni synnit syyttivät. Ne seurasivat kuin varjo, painoivat omalattunnolla, ahdistivat ja aiheuttivat tietyissä tilanteissa suurta pelkoa. Syntitaakka sitoi ja pidatti elämäniloa.

SYNNIN KAHLE

*Synti on kadehtia, puhua pahaa, valehdella,
varastaa, pilkata, vihata, kirota, pettää, tappaa...
Syntiä ovat kaikki teot, sanat ja ajatukset,
jotka ovat Jumalan sanaa vastaan.*

*Jokainen ihminen on syntiä tehnyt
ja synnin palkka on kuolema.
Se on Jumalan sana.
Ainut mikä voi vapauttaa viimeisestä tuomiosta -
kuolemasta ja helvetin tulesta,
on maahan valutettu veri,
ja vesi,
joka huuhtelee kaiken pois.*

*Jeesuksesta vuoti maahan verta ja vettä.
Siinä on syntien sovitus ja todellinen kaste.
Armo - täydellinen Jumalan rakkaus.*

Mennyttä ei voi muuttaa, mutta kahleista voi vapautua. Iäkäs tuttavani johdatti minut puhelimesta elämäni tärkeimpään hetkeen. Tuossa pienessä hetkessä Pyhä Henki kirkasti minulle sen, mitä yksikään ihminen ei ollut pystynyt minulle avaamaan – tai selittämään ymmärrettävästi.

Hyvä Paimen kutsui kadonnutta lammasta luokseen ja käytti siinä tavallista uskovaa ihmistä. Ilpo-pappa sanoi puhelimesta minulle: **”Kuule Marjo”**, ja siinä samassa hetkessä repäistiin musta paksu valheen verho silmieni edestä pois.

Näin hengen silmin edessäni istumassa turbaaniin ja valkeisiin vaatteisiin puetun mieshahmon. Kyseinen henkilö oli esitelty minulle aikoinaan Kristuksena, mutta sitä hän ei ollut.

EKSYTTÄJÄ

*”Maailmaan on lähtenyt monia eksyttäjiä,
jotka eivät tunnusta Jeesusta Kristukseksi, lihaan tullee.
Sellainen on antikristus, eksyttäjä.”
2. Joh. 1:7*

Sain ymmärtää olleeni vuosikaudet tekemisissä pimeyden enkelten ja henkiolentojen ja maailman alkeisvoimien kanssa. Siitä tuli nyt loppu. Jumalan Pyhä Henki ilmestyi pimeyteni keskelle.

KOETELTU HENKI

*”Tästä te tunnette Jumalan Hengen:
jokainen henki,
joka tunnustaa Jeesuksen Kristukseksi,
lihaan tullee, on Jumalasta.
Yksikään henki, joka ei tunnusta Jeesusta, ei ole Jumalasta.”
1. Joh. 4:2,3*

Oli pelastukseni päivä. Portti pimeyteen suljettiin. Valheen ruhtinas sai väistyä Isän, Pojan ja Pyhän Hengen nimessä.

VALHEEN RUHTINAS

”

*Kuka on valehtelija,
ellei se, joka kieltää, että Jeesus on Kristus?*

*Hän on antikristus,
ja hän kieltää Isän ja Pojan.”*

1. Joh. 2:22

Ymmärsin sydämeni vastaisen opin olleen tämän ajan suurta ek-sytystä, sielunvihollisen katalaa valhetta, mutta Jumalan armosta, sain palata takaisin turvallisen ja rakastavan Taivaan Isän tykö.

TAIVAAN ISÄN OVI

*Jeesus sanoo: ”Minä olen tie ja totuus ja elämä;
ei kukaan tule Isän tykö muutoin kuin minun kauttani.”*

Joh. 14:6

Tein täydessä ymmärryksessä ja täysin omasta vapaasta tahdosta ihmiselämän kaikkein tärkeimmän valinnan - hengen pelastavan. Valitsin Herrani.

KAKSI HERRAA

”Kukaan ei voi palvella kahta herraa.

Jos hän toista rakastaa,

hän vihaa toista;

jos hän toista pitää arvossa,

hän halveksii toista.

Te ette voi palvella sekä Jumalaa että mammonaa.”

Matt. 6:24

Otin kertaheitolla selvän pesäeron sielunvihollisesta, Saatanasta. Etsin heti puhelun jälkeen kätköistäni kaikki ostamani kivet, korut ja muut jalot killuttimet ja heitin ne roskapönttöön. Seuraavaksi poltin takkatulesa kaikki ne kirjat ja opukset, joista olin ammentanut vuosikaudet jos jonkinlaista tietoa - ja eksynyt pimeyden harhapoluille.

HARHAOPPI

*”Älkää antako monenlaisten ja vieraiden oppien
viedä itseänne harhaan.”
Hebr. 13:8*

Oppikirjojeni tieto oli paljastunut valheelliseksi ja niistä ammentamani vesi juomakelvottomaksi. Vesi oli karvasta sappea. Ei sitä vettä, joka sammuttaa janon ja Jumalan sanan mukaan kumpuaa iankaikkiseen elämään.

SANAN LÄHDE

*”Jotka lähtevät luotani pois,
ne kirjoitetaan tomuun,
sillä he ovat hyljänneet Herran,
elävän veden lähteen.”
Jer. 17:13*

*”Mutta joka juo sitä vettä,
jota minä hänelle annan,
sille ei ikinä tule jano.
Siitä vedestä,
jota minä annan,
tulee hänessä lähde,
joka kumpuaa iankaikkiseen elämään.”
Joh. 4:14*

Kaikissa lukemissani kirjoissa päähenkilö oli syvästi kunnioitettu Minä Itse. Tuo erinomainen ja lähes kaikkivoipa ihminen ei kaivannut apua eikä armahtajaa. Kristus oli pelkkää energiaa ja opetus ajan muottiin sopivaa. Nyt sai kaikki tuo lipeäkielinen valhe ja vääryys päätyä roviolle. Pimeyden oppikirjat paloivat takassa tuhaksi. Pyhästä Raamatusta tuli elämäni kallisarvoisin kirja.

KIRKASTETTU SANA

*”Herran sanat ovat selkeitä sanoja,
hopeata, joka kirkkaana valuu sulattimesta maahan,
seitsenkertaisesti puhdistettua.”*

Ps. 12:7

Olin puhelun aikana ymmärtänyt, ettei lukemiini kirjojen jumala ollutkaan se Jumala, jota lapsena kutsuin Taivaan Isäksi.

Olin pyhän Jumalan silmien edessä yksin ja paljastettuna – mutta tuomiolta turvassa Jeesuksen kanssa.

VIIMEINEN TILINPÄÄTÖS

*”Jumalan sana on
elävä ja voimallinen ja terävämpi kuin
mikään kaksiteräinen miekka.
Se tunkee läpi,
kunnes erottaa sielun ja hengen,
nivelet ja ytimet
ja tuomitsee sydämen ajatukset ja aikeet.
Mikään luotu ei ole hänelle näkymätön,
vaan kaikki on alastonta ja paljastettua
hänen silmiensä edessä,
ja hänelle meidän on tehtävä tili.”*

Hebr. 4:12,13

Uskoontuloni oli selkeä ja voimakas, vaikka kaikki tapahtuikin kodin hiljaisuudessa. Ei tarvittu uskoon johdattavaa rukousmallia, ei tietynlaiseen tunnelmaan virittävää musiikkia eikä ihmismassoja. Tarvittiin vain kuuliainen palvelija - ja Pyhä Henki. Sain Jeesuksessa kaikki syntini anteeksi ja elämälleni uuden alun.

UUDESTISYNTYMISEN IHME

*”Mutta kaikille,
jotka ottivat hänet vastaan,
hän antoi voiman tulla Jumalan lapsiksi,
niille, jotka uskovat hänen nimeensä,
jotka eivät ole syntyneet verestä
eikä lihan tahdosta eikä miehen tahdosta,
vaan Jumalasta.”*

Joh.1:12,13

En tiedä ymmärrätkö vieläkään mitä kaikkea tuossa pyhässä hetkessä tapahtui. Joka tapauksessa sisälläni ollut outo tyhjiö täyttyi.

Olin löytänyt sen, mitä olin vuosia etsinyt ja eniten elämääni kaivannut. Sain Jeesuksen kautta yhteyden elävään Jumalaan - Luojaani. Ja tunsin ennenkokematonta rauhaa.

JUMALAN RAUHA

*”Rauhan minä jätän teille:
minun rauhani – sen minä annan teille.
En minä anna teille,
niin kuin maailma antaa.
Älköön teidän sydämenne olko murheellinen
älköönkä peljätkö.”*

Joh. 14:27

Olin kaikesta tapahtuneesta niin huumautunut, etten huomannut mieheni tulleen kotiin ja seisovan takanani. Hän oli huolestunut ja lähtenyt kesken työpäivän kotiin, sillä en yleensä yrittänyt tavoittaa häntä töistä, kuten sinä päivänä olin tehnyt. Nähdessään minun heittelevän kalliita kirjojani tuleen, hänen huolensa kasvoi. Huoli vaihtui iloksi, kun kerroin, mitä olin sinä päivänä saanut kokea ja ymmärtää.

PELASTAVA USKO

*Maailmassa on paljon uskontoja,
mutta yksikään uskonto ei itsessään pelasta.
Ihmisen pelastaa vain
sydämen usko
ja suun tunnustus.*

*”Sillä jos sinä tunnustat suullasi
Jeesuksen Herraksi ja uskot sydämessäsi,
että Jumala on hänet kuolleista herättänyt,
niin sinä pelastut;
sillä sydämen uskolla
tullaan vanhurskaaksi
ja suun tunnustuksella pelastutaan.”
Room. 10:9,10*

Uskontunnustamisen ensihetki oli takana ja vuorossa olivat uskon synnyttämät teot. Jumala tahtoi antaa rauhan myös maan päälle ihmisten kesken.

Oli aika antaa ja pyytää anteeksi. Aika sopia ja selvittää maanpäälliset riidat ja menneisyyden sotkut. Inhimillisesti katsoen edessäni oli kaksi ylivoimaisen suurta tehtävää, mutta tahdoin tehdä kaiken, minkä ymmärsin Jumalan tahdoksi ja tunsin omallatunnollani välttämättömäksi.

EHDOTON ANTEEKSIANTO

*”Sillä jos te annatte anteeksi ihmisille
heidän rikkomuksensa,
niin teidän taivaallinen Isänne myös
antaa teille anteeksi;
mutta jos te ette anna ihmisille anteeksi,
niin ei myöskään teidän Isänne anna anteeksi
teidän rikkomuksianne.”*

Matt. 6:14,15

Pelkäsin pahinta ja odotin hirmumyrskyä, mutta kumpakaankaan ei tullut. Sydämen vilpittömässä anteeksipyynnössä oli vapauttava voima. Taakka, joka oli tehnyt matkasta raskaan, poistui anteeksiannon kautta. Oli autuas olo.

HERRAN OMAN ONNI

*”Autuas se,
jonka pahat teot on annettu anteeksi,
jonka synnit on pyyhitty pois.”*

Ps. 32:1

Elin vapaana ja onnellisena Jumalan lapsena, mutta autuas onnentunne oli kuin tähdenlento - satumainen ja ohikiitävä taivas-hetki. ”Uskiselämä” ei ollutkaan pelkkää armonaurinkon alla lekottelemista ja päivänpaistetta, kuten pienen hetken kuvittelin.

Paha ei kadonnut maailmasta uskoon tulemalla. Itse asiassa se alkoi näkyä entistä selkeämmin. Pahat paniikkikohtauksenikin pahenivat niin koviksi, että eräänä päivänä syöksyin kotiovesta ulos ja juoksin paniikkia pakoon. Kaipasin turvakseni lääkäripuolisoa. Jeesus ei ollut vielä tavallisen elämäni turva, vaikka hän elämäni Herra olikin. Pelkoni oli uskomaton.

USKOMATON PELKO

*Pelko on tunne,
joka nostaa vapisevan varpailleen.
Pelko on muuttunut paniikiksi,
kun pelkää niin paljon,
että on pakko päästä pois.
Silloin on jo pakokauhun vallassa,
kun juoksee karkuun,
vaikka ei ymmärrä minne pitäisi juosta –
ja miksi.*

Makasin pihanurmella pakokauhun vallassa ja pelkäsin kuolevani. Mietin, miten pienet lapsemme pärjäisivät ilman minua.

Pelonsekaiset ajatukset sumensivat mieleni. Pelkäsin kuollakseni, mutta en uskaltanut huutaa apua, sillä olisin joutunut tekemään sen englanniksi. Yritin pitää itseni happea haukkaillen hengissä.

Taivaanlahjana ilmestyi vierelleni koiraansa ulkoiluttamassa ollut naapuri. Hän oli arjen enkeli, todellinen laupias samarialainen.

Toisen ihmisen aito välittäminen tuntui hyvältä ja helpotti oloa, mutta tahdoin silti päästä sairaalaan tutkittavaksi. En uskonut oireitteni millään voivan johtua pelkästä paniikista. Sydän hakkasi ja happi tuntui loppuvan raittiissa ulkoilmassakin.

Ystävällinen naapuri otti ohjat käsiinsä, ilmoitti tilanteesta puolisolleni, haki lapset koulusta ja vei minut sairaalaan tutkittavaksi.

Mitään varsinaista vikaa ei minusta löytynyt. Kaikki arvot olivat kohdallaan. Tieto oli lohduttava, mutta samalla hyvin ahdistava. Suuri pelkoni kävi toteen. Jouduin kohtaamaan kasvojen hirtin nimeltä paniikkihäiriö.

Olin valinnan paikalla. Vaihtoehtoja oli kaksi. Joko nielin lääkkeitä ja pääsin pahoista paniikkikohtauksista eroon tai sitten olin nielemättä ja pidin paniikin. En kestänyt enää paniikkia enkä tahotonut kantaa aina banaaneja käsilaukussani. Taivuin vastaanottamaan avun lääkärin kautta annettuna.

Sain lääkkeet sopivasti juuri ennen joulua. Vapauduin heti ensimmäisen tabletinpuolikkaan nieltyäni ”Bermudan kolmiostani”. Banaanejakin alkoi kulua paljon vähemmän.

Tämä joulu sai muistoissani erityisen paikan. Se oli ensimmäinen jouluni vieraassa maassa - ja ensimmäinen joulu, jolloin joulupukki ei ollut jouluni kirkkain tähti. Seimenlapsi oli saanut sydämessäni sille kuuluvan paikan. Ykköspaikan. Sain polvistua Mes-tarin jalkojen juureen.

JESHUA

*”Katso, neitsyt tulee raskaaksi
ja synnyttää pojan ja antaa hänelle nimen Immanuel.”
Jes.7:14*

*...ja ”kanssa, joka pimeydessä vaeltaa,
näkee suuren valkeuden...”
Jes. 9:1*

*”Sillä lapsi on meille syntynyt,
poika on meille annettu,
jonka hartioilla on herraus,
ja hänen nimensä on:
Ihmeellinen neuvonantaja,
Väkevä Jumala, Iankaikkinen Isä,
Rauhanruhtinas.”
Jes. 9:5*

Joulu meni ja siitä alkoi kesäloman odotus. Olimme päättäneet viettää kesän Suomessa. Tieto tulevasta kesälomasta helpotti kovaa koti-ikävää, mutta vielä enemmän helpotti tieto vanhempieni saapumisesta luoksemme kuukaudeksi jo kevättälvella.

Koti-ikävä pysyi kesään asti melko hyvin aisoissa. Aloimme panostaa perheen yhteiseen aikaan. Teimme viikonloppuisin mukavia retkiä ja monelle niistä saimme myös ystäviä Suomesta mukaan.

Rakkaat ystävät toivat kaipaamaani piristystä arkeen ja toivat he myös toivottuja Suomi-tuliaisia, tuiki tarpeellisia ylellisyystuotteita kuten vaniljasokeria, uunipellinlevyistä leivinpaperia ja Sisupastilleja. Teimme yhdessä monta mukavaa retkeä. Ylivoimaisesti suosituimmat retkikohteet golf- ja kauppakeskusten jälkeen olivat Valkoisen talon ympäri kiertävä musta rauta-aita, kynäksi lasten nimeämä Washington Monument ja senaatin portaat.

Kesä tuli aikanaan ja loma kotimaan suojissa teki tehtävänsä. Sain jättää paniikkihäiriölääkkeitkin, sillä pelko asettui tutussa ympäristössä aloilleen. Nautimme Suomen suloisessa suvessa valoisista kesäöistä, kunnes oli aika palata takaisin valtameren taakse.

Lähdin meren yli mielelläni, sillä siellä odotti töihin jo aikaisemmin lähteneen puolison lisäksi uusi ihana koti. Kylmät marmorilattiat vaihtuivat kesän aikana mukaviksi puulattioiksi. Pääsimme muuttamaan ystäviemme naapuriin, niiden, jotka saimme ensimmäisen kiinteistövälittäjän kautta. Jälleen huikea johdatus!

Isi oli hoitanut töittensä lomassa jo hikisen muuttourakan, mutta rakastamani sisustamisen ja järjestelyn hän oli säästänyt minulle.

Lensin lasten kanssa iloiten pesänlaittopuuhiin. Perässä tuli vielä liuta rakkaita sukulaisia, joiden kanssa sai kiitellä Herraa kaikesta siitä hyvästä, mitä uuden kodin myötä elämäämme saimme.

Muuton kautta muuttui moni arkinen asia. Lasten koulukin vaihtui. Tässä koulussa emme olleet enää ainoita muukalaisia, vaan yksi perhe monen muun muualta muuttaneen joukossa. Henkilökunta osasi ottaa erilaisuuden rikkautena. Kulttuuri- ja kielierojen aiheuttamat lisätyöt eivät heijastuneet negatiivisesti lasten ja perheiden kanssa tehtävään yhteistyöhön.

Uuden hyvän koulun lisäksi mieltäni ilahduttivat kauppakeskusten läheisyys, ihana takapiha, naapurissa asuva suomalaisamerikkalainen ystäväperhe ja erityisesti se, että lyhyemmän työmatkan ansiosta mieheni ennätti töistä kotiin aikaisemmin. Pystyimme tekemään monenlaista mukavaa yhdessä nyt myös arki-iltaisinkin. Innostuimme jopa kuntoilemaan. Rehellisesti sanoen, minut innosti liikkeelle tieto kuntoklubin kuumasta saunasta... Liikunnanilo tuli vasta sen jälkeen.

Sauna maistui hunajalta hikijumpan jälkeen. Varsinkin silloin, jos pystyi löylyttelemään suomalaiseen tapaan. Uikkarit olivat vakiovarusteena ymmärrettävästi, mutta joskus oli haasteellista löytää löylyvedelle sopiva astia... Kuiva kuuma sauna ei houkuttanut.

Kuntosalihetket olivat kullanarvoisia, ja pikkasen myös kalliita, mutta niihin sijoittaminen kannatti. Maksullinen lastenhoito oli loistojuttu! Lapset iloisivat leikkipaikasta ja me pääsimme liikkumaan kerran viikossa kaksinkin.

Arki alkoi rullata melko mukavasti. Sillä aikaa, kun mieheni ahkeroi töissä ja kaksi lastamme koulussa, ahkeroin minä nuorimmaisensa kanssa kotona. Koti- ja lastenhoitotöiden lomassa kirjoittelin kuulumisia Suomeen tai naapurikaupungissa asuvalle uudelle hyvälle ystävälleni. Olimme kohdanneet toisemme sirkusteltan katmosossa juuri ennen kesälomaa ja muuttoamme toiseen kaupunkiin. Ihana Jumalan johdatus jälleen. Ei sattuma, vaikka moni tahoisikin asian sattuman piikkiin sujauttaa.

HYVÄ YSTÄVÄ

Ystävä tulee rinnalle aina kun pyytää.

Hyvä ystävä tulee pyytämättä.

Ystävä auttaa aina, jos voi.

Hyvä ystävä auttaa aina.

*Ystävä valitsee sanansa
säilyttääkseen ystävyiden.*

Hyvä ystävä kertoo totuuden.

Ystävä on luotettava ihminen.

Hyvä ystävä on enkelin kaltainen!

Kultainen Amerikan aika alkoi olla elettyinä. Matkamuistoihin oli kertynyt paljon erityisiä hetkiä, kuten esimerkiksi ”Kauniitten ja rohkeitten Taylorin”, näyttelijätär Hunter Tylon, kohtaaminen koruliikkeessä sekä Suomen Tasavallan presidentin kättely Suomen suurlähetystössä Washington DC:ssä. Suureksi ilokseni kameraan tallentui presidentin tapaamisesta kaikki oleellinen - rouva Tasavallan Presidentti Tarja Halonen, ympärillä pyörivät mustapukuiset herrasmiehet sekä melkein kokonaan kättelyvuorossa oleva oikea käteni. :) Olin valmis palaamaan kotiin.

Lähtöpäivämme lähestyi ja sen kautta paljastui jälleen yksi mielenkiintoinen totuus. Se oli niin selvästi nähtävissä, että oli turha yrittää kieltää sitä. Olimme keräilijöitä - tai ainakin minä.

Olimme lähteneet tasan kaksi vuotta sitten reissuun viiden matkailukun ja muutaman pienen pahvilaatikon kanssa, mutta tavaramme eivät enää millään mahtuneet samoihin laukkuihin ja pahvilaatikoihin. Oli aika luopua kerätyistä tavaroista. Myös siitä ihanaasta arkusta, jossa oli se erikoinen riippulukko. Laadin paikalliseen ilmaisjakelulehteen pienen rivi-ilmoituksen ja napautin tienposkeen pihanurmikolle kyltin ”Yard sale – moving overseas”. Sitten rukoilin hyvää säätä ja ostavia ohikulkijoita.

Kaikille tavaroillemme löytyi uusi omistaja muutamassa päivässä, myös sille ihanalle puiselle arkulle. Ja mikä ihaninta, arkun lukkoon kaiverrettu kiinalainen kirjoituskin selvisi ennen myyntihetkeä. Se oli Abrahamille annettu suuri siunaus, 1. Moos. 15:5. Eikä muuten lukko ollut rikkinäinen. Se avautui, kun työnsi avaimenreikään oikean avaimen. Piti vain oivaltaa, kumpi avain oli oikea!

Tuli lähtöpäivän aamu. Tunnelma oli kaikilla haikea. Haikein minulla, joka olin vaikeuksien keskellä vannomalla vannonut, etten taakseni kaipauksella katsoisi. Kaipaukseni heräsi kuitenkin jo ennen lähtöä. Ymmärsin saaneeni matkalla monta hyvää ja rakasta ystävää, joille oli nyt jätettävä hyvästit.

Lähtöhalausten jälkeen vilkaisin vielä kotitalomme sisälle ja puutarhaan. Katsoin kaiholla takapihalla kasvavaa puuta, sitä, jonka suojaavassa varjossa olin istunut keikkuvalla penkillä lukuisia kertoja ihailemassa sinisellä taivaalla vaeltavia poutapilviä... kahvimuki kädessä, Andrea Bocelli korvalappustereoissa soiden. Kaikki se oli aika jättää.

Isi-kulta sai lentokentällä lähtöhalit. Hän jäi vielä pariaksi viikoksi pääättelemään työasioita. Minä nousin lasten kanssa pieneen sisämaalentaja tekevään koneeseen. Istumapaikat sai koneessa valita itse, aivan kuten bussissa.

Lentokoneen peräpenkki oli lasten mieleen. Asetuimme siis sinne. Matkustajia ei lisäksemme ollut kuin muutama ja hekin istuivat koneen perällä. Lopulta koneen perällä olivat lähes kaikki, sillä lentoemäntäkin liittyi seuraamme.

Juttelimme lennon aikana niitä näitä, kunnes päädyimme keskustelemaan elämisen haasteista vieraassa maassa ja erilaisessa kulttuurissa. Kerroin meneillään olevan kotiinpaluun olevan odotettu hetki kaikesta ihanasta huolimatta.

Matka meni jutellessa yhdessä hujauksessa. Kun Manhattan alkoi häämöttää ikkunoista, siirtyi lentoemäntä koneen etuosaan odottamaan laskeutumista. Pian kuului kapteenin ääni, mutta ”kiinnitäkää turvavyönnne” -kuulutuksen sijaan kapteeni ilmoitti meidän palaavan takaisin Washingtoniin. Koneemme ei ollut saanut laskeutumislupaa myrskyn aiheuttaman ruuhkan vuoksi.

Pillahdin itkuun. Pettymys oli sanoin kuvaamattoman suuri. Jatkolento Suomeen lähti ilman meitä.

Koneen etuosaan siirtynyt lentoemäntä käänsi kuulutuksen kuulutuaan katseensa kohti minua. Hän osoitti myötätuntonsa juoksemalla luokseni paksu nenäliinanippu kädessään. Hän tahtoi auttaa minua jollakin tavalla. Paperin ojennusta parempaan ei ollut mahdollisuutta, sillä laskeutumislupa ei ollut hänen kädessään.

Kyselin Jumalalta hiljaa mielessäni: Miksi? Mitä varten näin piti tapahtua? Miksi emme päässeet lähtemään kotiin? Olinko tehnyt jotakin väärin tai Jumalaa vastaan? Lapset kysyivät hätääntyneinä melkein kaikki samat kysymykset.

Olisin tahtonut antaa lapsille selkeitä vastauksia, mutta niitä minulla ei ollut. Yritin vain epätoivoisesti rauhoitella heitä muistuttamalla, että Taivaan Isä pitää huolen meistä ja hän tietää, milloin on oikea aika lähteä. Lausumani sanat olivat tarpeen ehkä eniten minulle itselleni.

Pettymyksestä ja kaikista kysymyksistä huolimatta minun oli yrittävä pitää hyvä huoli kolmesta pienestä lapsesta, neljästä suuresta matkalaukusta ja melko runsaista käsimatkatavaroista. Kaikesta tuon myllerryksen keskellä oli löydettävä palveluluukku, jolla pystyi selvittämään lentolipputilannetta.

Etsivä löytää ja kolkuttavalle avataan... Sitä rukoilin.

Oikea luukku löytyi muutaman mutkan kautta ja jonotettuani aikani pääsin virkailijan puheille. Jännitin, sillä en ollut aikaisemmin hoitanut vastaavanlaisia asioita vieraalla kielellä ja yhtä sekavassa mielentilassa. Lapset istuivat kiltisti matkalaukkujen päällä ja olivat ihmeissään.

Kerroin lippuluukulla asiani, sen, että tarvitsimme nopeasti uudet liput menettämiemme tilalle. Virkailija ilmoitti tilanteemme olevan täysin toivoton. Kaikki Finnairin Suomeen lähtevät koneet olivat monen viikon päähän täyteen buukattuja, eikä peruutuspaikkoja kannattanut kuulemma odotella.

En voinut tyytyä kuulemaani, sillä viisumimme olivat umpeutuksessa ja meidän oli pakko päästä jollakin keinolla pikaisesti Suomeen. Huokaisin ääneti Herralle hätähuudon.

TAIVAALLINEN APU

*”Jumala on meidän turvamme ja väkevyytemme,
varma apumme hädän hetkellä.”*

Ps. 46:2

Virkailija ryhtyi hivenen vastahakoisesti tarkistamaan tilannetta koneelta. Vähän aikaa naputeltuaan hän alkoi pyöritellä päätään. Hän ei voinut käsittää, mistä ihmeestä seuraavan päivän Suomen lennolle ilmestyi hänen silmiensä alla keskeltä konetta neljä vie-rekkäistä paikkaa...

Ymmärsin heti, mistä ihme oli peräisin, mutta arkailin ja vaikenin asiasta. Kiitin hiljaa mielessäni kaikkivaltiaasta Jumalaa. Ääneen kiitin minua palvellutta virkailijaa ja lähdin etsimään taksia. Taksia saikin tovin etsiä, sillä kyytiin piti mahtua neljän matkustajan lisäksi myös kaikki matkalaukut.

Tilava taksi löytyi lopulta ja matkasta tuli opettavainen kielimatka. Yhteisen kielen merkitys arkipäivän elämässä syveni, kun yhteistä kieltä ei ollut. Minä en ymmärtänyt venäjää ja taksikuski ei puhunut englantia... Pieni soppahan siitä syntyi, mutta perille päästiin!

Seuraavana aamuna ajelimme jälleen Dullesin lentokentälle. Sää oli hyvä. Yhdellä portilla passeja tarkastanut virkailija testasi huumoriani letkauttamalla, että muut lapset on ok, mutta nuorin ei... Muutama sydämenlyönti taisi jäädä välistä, ennen kuin hän sanoi hymyillen: She is too cute! Totta joka sana, tyttö on söpö, mutta pikkasen oli huumori tuossa hetkessä piukassa.

Matka sujui mukavasti. Turvatarkastusten ja laukkujahdin jälkeen pääsimme halaamaan isä-paappaa ja syömään äiti-mumman mukaan tekemiä eväitä. Mahduttiin hyvin autoon, kun yksi iso matkalaukku oli jäänyt matkalle... Se tuli taksilla perässä!

Ajomatka sujui rupertellen. Lapset kyselivät kilpaa, milloin paapan mainitsema suuri moottoritie alkaa. Kilpaa etsittiin myös isoisän silmissä vilisevää kovaa ruuhkaa. Meidän silmämme eivät nähneet edes ruuhkan poikasta. Oli aika ryhtyä asettelemaan asioita takaisin suomalaisiin mittasuhteisiin.

Monet asiat olivat Suomessa pienempiä kuin muistimme, moottoritie ja nakit esimerkiksi, mutta aivan kaikki Suomi-totuudet eivät olleet unohtuneet. Yksi sellainen oli toisen auton todellinen tarve. Maaseudulla ei julkisilla kulkuneuvoilla pääse paitsi joskus ja jonnekin ja me tahdoimme päästä liikkumaan tarpeittemme mukaan.

Olin rukoillut meille sopivaa autoa ja luonnollisesti olin ilmoittanut tarkat toiveeni Jumalalle. Olin päättänyt mennä Suomessa autokauppaan heti ensimmäisenä mahdollisena arkena ja mielessäni oli yksi tietty autoliike. Toimin suunnitelmieni mukaan ja menin kyseiseen autokauppaan isän kanssa heti seuraavana arkiaamuna.

Tuttu autokauppias tuli ovella vastaan. Pienen tarinatuokion jälkeen kerroin, minkälaista menopeliä olin sillä kerralla etsimässä. Kuinka sattuikaan, että *juuri sinä aamuna* oli siihen autoliikkeen tuotu myytäväksi juuri toiveitteni mukainen auto!

Pääsin koeajamaan autoa, joka oli vähän ajettu, pieni kulutukseltaan, siisti, kulki mukavasti ja mikä tärkeintä, oli pirteän punainen. Ja kun hintakin oli vielä kohdallaan, syntyi kauppa. Jonkinlainen sinetti ostopäätökselle oli se, että autossa oli käynnistäessä kristillinen radiokanava päällä.

Autorukousvastauksen myötä sain myös riittävän vastauksen kysymykseeni, miksi Suomeen pääsymme viivästyi yhdellä päivällä.

TOTTA VAI TARUA?

*Onko totta vai tarua,
että Jumala oikeasti kuulee?
Onko totta vai tarua,
että Jumala oikeasti myös vastaa?*

*Niin totta kuin on taivas,
niin totta on se,
että Jumala kuulee
ja niin totta kuin on maa,
Jumala rukouksiin vastaa.*

Ensimmäiset päivät Suomessa olivat suurta paluujuhlaa, vaikka päivät kuluivatkin enimmäkseen töitä paitsiessa. Tavaramme oli kerättävä takaisin sukulaisten vinteiltä ja varastoista ja oli jälleen kerran lastattava ne muuttoautoon. Punainen auto lähti seuraamaan suurta valkeaa kuorma-autoa. Peruutuspeilistä näin lasten iloisesti vilkuttavat kädet. He saivat jäädä vielä muutamaksi päiväksi mummulaan lomailemaan.

Oma talo oli vastassa samassa kunnossa kuin lähtiessämme. Puh-
taaseen kotiin tuntui hyvältä palata. Hyvältä tuntui myös se, kun
naapurit ilmestyivät toivottamaan tervetulleeksi takaisin tutulle
kotikujalle. Tavaralaatikat ja huonekalut siirtyivät kuin itsestään
muuttoautosta talon sisälle. Oli perhettä kotiin odotellessa hyvää
aikaa avalla laatikoita ja katsoa, mitä oli tullut pakkailtua talteen.
Kaikkea tarpeellista!

Tavarat löysivät paikkansa aikanaan. Aikanaan saapui myös kul-
tainen peltilehmämme, neljällä pyörällä ja bensalla kulkeva kaup-
pakassi. Siinä vaiheessa, kun automme rantautui, olivat suomalai-
sen arkikuviot palautuneet jo melko hyvin mieleen. Pieniä haus-
koja tilanteita tuli ensi viikkoina eteen.

Oli yllättävän hankala muistaa, että Suomessa tuli ruokakaupoissa
pakata ostokset itse kassalla kaseihin, ja vielä melko ripeästi. Käy-
tännön pikku juttu, josta Amerikkaan muuttaessa oli vaikea oppia
pois. Parissa vuodessa olin kuitenkin oppinut nauttimaan vaivat-
tomista kassahetkistä ja ”small talkista”. Opin jopa sietämään pak-
kauspalvelun erilaista pussituslogiikkaa. Siihen meni kyllä aikaa!

Kotisijoille asettuminen oli alkanut hyvin. Ensimmäisinä kuukau-
sina tapasimme sukulaisia ja ystäviä paljon. Oli kiva katsella valo-
kuvia ja kertoa kuulumisia - ja paljastaa saippuasarjan tulevia sa-
laisuuksia niistä kiinnostuneille. Lapset iloitsivat leikeistä vanho-
jen kavereidensa kanssa ja koulunkäyntikin sujui leikiten. Olihan
oppiminen huomattavasti helpompaa omalla äidinkielellä.

Elämä oli herkkua ja suurinta herkkua oli, kun pääsi päivän päät-
teeksi löylyttämään omaan saunaansa. Vaikka oli meillä Ameri-
kassakin lopulta oma sauna. Bongasimme kerran kotipihakirppu-
torilla saunan. Sauna oli kuin jenkkimallinen jääkaappi, joka kyl-
män sijaan lämpeni. Insinööri osaisi kertoa systeemistä paremmin
ja mutta nyt on tyytyminen naisen logiikkaan.

The Sauna kuumeni laudepenkin alla vesiastiassa olevan sähkövastuksen avulla. Saunahimon iskiessä lorautin vettä metalliseen astiaan, laitoin töpselin seinään, istuin kaapissa olevalle penkille, työnsin pään saunakaapin yläosassa olevasta aukosta ulos, heitin pyyhkeen jollakin konstilla pääni yli, suljin oven ja toivoin, etten saisi saunoessani sähköshokkia. Pieni jännitys oli aina matkassa, sillä en ollut varma, oliko saunakaupan yhteydessä samaani todistus luotettava. Myyjän mukaan kaikki olivat selvinneet saunakaapista ulos hengissä.

Elävinä selvisin jenkkisaunasta minäkin ja nyt sain nauttia löylyn heitosta kaikessa rauhassa omassa suomalaisessa saunassa. Kaappisauna päätyi muuton yhteydessä toiseen suomalaisperheeseen helpottamaan löylykaipua.

SAUNARAUHA

*Sauna on parhaimmillaan kuin temppeli,
paikka, jossa voi hiljentyä,
jossa ihmismieli rauhoittuu,
josta poistuessaan tuntee olevansa
puhdas pintaa syvemmältä!*

Alkuhuumaa saunoineen kesti oman aikansa, mutta huuman jälkeen hymy alkoi odotetusti hyytyä. Hyytyi vain vähän turhankin paljon. Mikään ei enää tuntunut paljon miltään. Elämä oli taas taasisen harmaata arkea. Jostakin täytyi saada päiviinsä hieman lisäpotkua ja elämään uutta virtaa. Kuinka ollakaan, rukoilin.

Herra kuuli rukoukseni ja minuun iski ihmeellinen vauvakuume. Puolisollanikaan ei ollut mitään uutta lasta vastaan ja parin kuukauden kuluttua odotin neljättä lastamme. Sain eteeni kolmannen synnytyksen jälkeen sairaalassa lausumani sanat – EI enää koskaan! No, aina voi alkaa ajatella toisin!

EI KOSKAAN

*Jos sanoo: ei koskaan,
voi olla melko varma,
että juuri niin tapahtuu.
Mutta jos on varma,
että juuri niin tapahtuu,
voi olla melko varma,
että juuri koskaan ei tapahdu niin.
On parasta,
kun ei koskaan sano - ei koskaan,
paitsi silloin,
kun voi olla aivan varma,
että ei koskaan...*

Iloitsin raskaudesta ja kasvavasta masusta kuten aina, mutta jostakin syystä odotusaika tuntui nyt raskaammalta. Tuttujen ja odotettujen, ei kuitenkaan toivottujen vaivojen lisäksi, minulla oli erikoinen huoli. Synnytys ei huolettanut, vaan jokin muu. En vain tiennyt mikä.

Lapsen arvioitu syntymäpäivä oli jouluaatto. Itkeäkö vai nauraa?! Toivoin lapsen syntyvän sen verran aikaisemmin, että saisin viettää joulun kotona perheen kanssa. Lapset toivoivat samaa, mutta lisäksi he toivoivat minun pääsevän mukaan koulun joulujuhlaan. Eikä siinä vielä kaikki. Oma isänikin esitti toiveen. Hän toivoi saavansa lapsenlapsen syntymäpäivälahjaksi eli jouluaatonaattona. Kaikkien toiveiden toteutuminen tuntui mahdottomalta. Ei auttanut kuin olla ja odottaa ja jättää lapsen syntymä Herran haltuun.

Jouluviikko tuli. Lasten joulujuhlissa alkoi selässä tuntua vihlovat kivut... Synnytys käynnistyi yöllä. Naapurin rouva riensi sovitusti apuun. Aamulla hän sai kertoa lapsille ilouutisen. Heille oli isoisan syntymäpäivänä syntynyt suloinen pikkusisko.

Lähes viisikiloisen lapsen synnytys sujui lääkärien ennakko-oletamuksista huolimatta luonnollisesti ja hyvin. Kätilö totesi urakan päätteeksi kaiken menneen synnytyksessä kuin oppikirjassa. Ihmeellisen hienosti kaikki menikin - myös jatko, sillä jouluaattoamulla sairaanhoitaja tiedusteli tahdoinko päästä illaksi kotiin.

Kysymys yllätti, sillä olin jo asennoitunut viettämään jouluni sairaalassa. Kotiin pääsyle ei kuitenkaan ollut mitään estettä, joten myös minun toiveeni toteutui! Ja sekös minua suuresti ilahdutti!

Lähdin kiitollisella mielellä kotiin joulunviettoon suloinen pinkki käärö kainalossani. Tällä kerralla en vannonut sairaalasta lähtiesäni mitään. Toivotin vain riemullista Vapahtajan syntymäjuhlaa! Olin yhden läksyn oppinut.

ELÄMÄNKOULU

*Elämänkoulu on se koulu,
joka parhaiten opettaa
ja elämä on se juttu,
jossa näkyy
mitä on koulussa oppinut!*

Vauva oli kuin enkeli. Aluksi. Totuus oli kuitenkin se, ettei meille tälläkään kerralla annettu lasta, joka nukkui yöt ja jokelteli tyytyväisenä päivät pitkät. Sellaisiakin lapsia olen kuullut joidenkin vanhempien saaneen - tai sitten he eivät ole paljastaneet koko totuutta.

Vatsavaivat, allergioista johtuva kehon kutina ja melko voimakas oma tahto tuntui ja kuului arjessa. Mistä lie lapsi kaiken perinyt!

Vauva imi äidistä oman osansa ja omaa osaansa kaipaillivat muutkin perheenjäsenet. Tahti talossa kiristyi hurjaa vauhtia.

TANSSIN TAHTI

*On aivan eri asia
tanssiiko lapsi pillin mukaan
vai määrääkö lapsen pilli
tanssin tahdin.*

*Se ei vahingoita lasta,
jos sanotaan EI
tai jos lapselle
joskus suututaan -
kunhan kaikki lopulta sovitaan.*

*Rakkaudella asetetut rajat
tuovat turvaa,
ja viisaudella puhuttu
Jumalan sana
ohjaa lasta oikeaan.*

Yritin jaksaa ja venyä kaikkien tarpeiden, tai ainakin lasten tarpeiden mukaan. Aamu vaihtui kuin sumussa illaksi ja pätkittäin nukkuttua yötä seurasi aina uusi työntäyteinen päivä.

Aloin uupua ja voida huonosti sekä fyysisesti että henkisesti. Todellisesta onnesta ei ollut enää tietoaakaan ja hetkellinen ilokin alkoi olla vain kaukainen muisto.

Sydämeni huusi hiljaa apua, mutta suuni huusi toisinaan kuin tuomiopäivän pasuuna. Uupunut äiti kaipasi lepoa, mutta ei saanut lepolupaa. Syyttäjähengi hyökkäsi heti kimppuuni, jos ajatus kulki pyykkien ja villakoirien ohi sohvaa kohti. Oli pakko jaksaa. Olinhan yleisesti vallalla olevan ajatuksen mukaan *vain* lasten kanssa kotona. Paha olo ja uupumus heijastui ympärille. Äidin rakkaus oli arjen tulikokeessa.

RAKKAUDEN TULIKOE

*Kovassa paineessa syntyvät hiilestä timantit
ja helmet kiven sirusta meren syvyyksissä.
Tulikoe paljastaa niiden aitouden.*

Tasaisen tappava arkisirkus jatkui päivästä toiseen ilman pienintäkään toivonkipinää. Elämä oli totista ja pimeää. Kipua ja paineita oli paljon, mutta niistä ei puhuttu. Ei ainakaan rakentavasti. Pahasti lukkiutunut tilanne avasi tietä pimeydelle. ”Pahatar” sai näkemään asiat tahtomallaan tavalla. Ruoho alkoi vihertää enemmän aidan takana. Omalla tontilla kasvoi lähinnä sammal.

Viat ja puutteet puolisossa pimittivät helposti taivaallisen näkökentän. Unelmien prinssi ja prinsessa olivat pelkkää satua makuuhuoneen seinää koristavassa hääkuvassa. Tuhkimotarina kuitenkin jatkui. Vuorossa oli pyhä perhehetki. Valkoisein puettu lapsi kastettiin Isän, Pojan ja Pyhän Hengen nimeen. Samalla paljastettiin lapsen nimi, se, jolla myös Jumala häntä kutsuu.

KASTELAHJA

*Kaste on Jumalan lahja,
täydellinen pesu Jeesuksessa.
Uskon kautta armosta annettu uusi alku.*

*”Joka uskoo ja kastetaan, se pelastuu.”
Mark.16:16*

*...mutta ilman uskoa,
ei kastettukaan voi pelastua.*

*”Joka ei usko, se tuomitaan kadotukseen.”
Mark.16:16*

Kastevesi haihtui ja niin tuntui haihtuvan myös maljan äärellä annetut lupaukset ohjata lasta tuntemaan kristilliset arvot ja opettaa Jumalan tahdon tie. Tai emme ainakaan itse eläneet aina Jumalan sanan mukaan. Toisen sydän peilasi hyvin toista.

SYDÄMEN KUVASTIN

*”Niin kuin kasvot kuvastuvat vedessä,
niin ihmisen sydän toisessa ihmisessä.”*

Sananl. 27:19

Koti alkoi käydä ahtaaksi. Elintila pieneni samassa tahdissa kuin ymmärrys toista kohtaan väheni. Harmaa ja kylmä arki sai muis-telemaan kaiholla ajan kultaamaa Amerikan aikaa. Kaiho kasvoi valokuvien katselemisen ja jokaisen katsotun ”happy end” -elokuvan myötä.

Olisin tahtonut palata takaisin meren taakse, mutta Amerikan onnenmaahan palaaminen oli mahdotonta, sen sijaan muutto kotimaassa tietyllä alueella oli täysin mahdollista. Piti vain löytää perheellemme sopiva talo. Taas kerran.

Kerroin talotoiveemme tarkkaan Jumalalle, mutta en jäänyt vain kädet ristissä odottelemaan sen ilmestymistä. Aloin etsiä uutta onnenpesää meille päätoimisesti. Tutkin asuntoilmoitukset lehdistä huolella päivittäin ja seurasin tarkasti myös netin tarjontaa. Muistutin Jumalaa isomman asunnon tarpeesta ja saamisen kiireellisyydestä lukuisia kertoja päivässä. Niin kuin se olisi nopeuttanut asioiden etenemistä tai vaikuttanut Jumalan suunnitelmaan.

Rukoilin taloa ääneen ja ääneti, yksin ja ystäväni kanssa. Odotin uuden kodin löytymistä kuin pikkulapsi jouluaattoja. En pystynyt millään ajattelemaan muuta kuin kahta asiaa. Kaipaamaani uutta kotia ja sitä, miten kurjaa oli elää ilman sitä.

Odotin uudelta kodilta jälleen kerran paljon. En pelkästään rakennukselta, vaan kaikelta muulta muuton myötä elämään tulevalta. Tuuditin itseni uskomaan, että suurempi talo ja muutto muualle toisivat ratkaisut kaikkiin ongelmiini.

Sisimmässäni tiesin hyvin, ettei todellinen syy pahaan olooni ja monenlaisiin vaikeuksiimme ollut nykyisessä talossa eikä sen ahmauksessa, vaan aivan muualla. Talon piikkiin oli vain niin helppo laittaa kaikkea hankalaa ja vaikeasti puhuttavaa. Ja olihan muutto ratkaissut monta ongelmaa monesti aikaisemminkin.

Odottavan aika on aina pitkä, mutta tällä kerralla se tuntui toivotoman pitkältä. Odotus oli tuskaa, kun en tiennyt, miten kauan piti jaksaa odottaa - ja olla kärsivällinen. Pahinta oli, kun ei voinut olla vastauksestakaan aivan täysin varma. Sitä vain sitkeästi yritti uskoa tarpeelliseksi koettujen toiveitten toteutuvan aikanaan – ja koitti jaksaa odottaa.

Asuntoilmoituksia lehdistä ja netistä selaillessa luulin monta kertaa löytäneeni meille unelmatalon, mutta unelmilta katkesivat siivet yhtä monta kertaa. Ne katkesivat, koska ostajan ja myyjän käsitykset hyväkuntoisesta talosta olivat aivan liian kaukana toisistaan.

Rukouspyyntöjä sinkosi korkeuksiin tasaista tahtia. Lopulta perustelin Raamatun sanalla talotarvettamme, aivan kuin kaikkitieävä Jumala ei olisi tiennyt, mitä minä juuri sillä hetkellä tarvitsin kaikkein eniten.

ODOTUSTAITO

*Hukkuvalle ei huudeta – odotas vielä vähän,
mutta kärsimätön saa kuulla sanat,
kunnes osaa odottaa.*

Aloin luopua toivosta löytää. Ehdin jo vähän katkeroituakin, kunnes eräänä sunnuntaina silmiini osui sanomalehdestä pieni ilmoitus. Unelmatalo näytti sittenkin olevan myynnissä. Se oli vain eri suunnalla, mistä olimme taloa etsineet. Kartta paljasti vielä yhden seikan. Mieheni työmatka kasvoi sieltä hurjasti. Kuvio tuntui tutulta, mutta lähdimme pitkästä matkasta huolimatta katsomaan myynnissä olevaa taloa. Olimme valmiit tietynlaisiin uhrauksiin.

Perille päästyämme oli edessämme upea punainen hirsirakennus, entinen kansakoulu, kauniin koivukujan päässä, korkealla mäellä ja järven rannalla. Lähes satavuotias unelma!

Oli vielä niin varhainen kevät, ettei puissa ollut lehtiä, mutta näin suuren pihapiirin ja upean maalaismaiseman sieluni silmin kesäisenä poutapäivänä. Juhannusruusujen huumaaava tuoksukin tuntui leijuvan nenääni talon nurkalta. Tunneperäinen kokemus hivi aisteja. Maaseutu houkutteli koko perhettä romantiikallaan.

Lapset iloitsivat leikkipaikoista, joita oli tarjolla runsaasti sekä sillä että ulkona. Puoliso ilahtui talon ja ympäristön suomista harrastusmahdollisuuksista. Minäkin iloitsin, sillä talo oli lähes sellainen, kuin olin toivonut.

Ajattelin kaikkien lapsiperhearkeen liittyvien puutteiden ja epäkohtien korjaantuvan pikku remontilla tuossa tuokiossa, enkä tehnyt niistä suurempaa juttua. Iloitsin nähdessäni kaikkien muiden olevan superriemuissaan, ja siitä iloitsin erityisesti, kun tiesin talon olevan mieheni unelma. Kaikki vaikuttivat tyytyväisiltä, joten ratkaisu oli selvä. Vanhasta koulusta tuli meidän koti. Toista tarjolla ollutta taloa emme käyneet edes katsomassa.

Kodin odotus päättyi, mutta se ei suinkaan tarkoittanut sitä, että odotukseni olisi loppunut! Seuraavaksi aloin odottaa muuttopäivää ja vanhalle talolle ostajia.

Olimme kahden asunnon loukussa, mutta täysin omasta vapaasta tahdostamme. Luotimme asioiden järjestyvän kuten aina ennenkin - aikanaan.

Kaikki asiat järjestyivät. Pääsimme muuttamaan uuteen kotiin sopivasti ennen juhannusta, hääpäivämme aattona. Juhlan kunniaksi tarjosimme ystävillemme mahdollisuuden tehokkaaseen hyötyliikuntaan. Yllättävän moni tuli kantamaan tavaroitamme meille tutuksi tulleen kuorma-auton kyytiin ja pois. Lupasin useamman kerran meitä muuttaneelle muuttoautonkuljettajalle muuton olevan viimeinen. Mitä taas lupasin...

Kesä kului kotia laittaessa. Sisustimme ja teimme pientä pintaremonttia samalla, kun nautimme lämpimistä säistä. Kävimme ahkerasti uimassa ja pihasaunan piipustakin tuprahteli savu lähes joka ilta. Kaikki tuntui ihanalta, melkein taivaalliselta, jopa pyykien ripustaminen narulle. Silloin sai katsella auringonpaisteessa välkehtivää vettä ja kuunnella lintujen suloista liverystä.

PARATIISI PAIKKA

*Paratiisi on paikka,
jossa huolet eivät paina,
jossa kipu on poissa
ja olo taivaallisen ihana!*

*Jumalan paratiisissa
saa nauttia hedelmiä
elämän puusta.*

Kesä oli lempeä ja täynnä romantiikkaa, mutta paratiisiloma ei jatkunut ikuisesti. Vanhalla koululla alkoi syksyn tullen täysi opetus. Ensimmäinen oppitunti käsitteli inhimillisyyttä päätösten teossa - rahaa ja rakkautta.

PALJASTAVA RAHA

*Inhimillinen päätös on päätös,
jossa raha ei ratkaise,
jossa asetutaan toisen ihmisen asemaan
ja toimitaan sellaisten arvojen mukaan,
missä ihminen punnitaan rahaa arvokkaammaksi.*

Arki yllätti ja toi eteen tilanteen, jossa tutkittiin sydämet päätöksen tekemisen kautta. Periaatepäätös oli helppo tehdä. Emme tahtoneet rahan ratkaisevan. Tahdoimme tehdä kaikkemme, että lapsillamme olisi turvallinen koulutie. Nyt tuli päättää kenen polttoainekuluja tahdoimme maksaa - oman auton vai koulutaksin. Ennen muuttoa meille luvattu ilmainen koulukuljetus peruttiin yllättäen.

Päädyimme maksamaan taksikyydeistä, sillä muuten olisin ajellut nuorimmaisen lapsen kanssa monta kertaa päivässä kodin ja koulun välistä 4,9 kilometrin mittaista pimeää, pientareetonta ja mutkaista maaseututaivalta. Vaaralliselle koulutielle emme tahtoneet lapsiamme mistään hinnasta laskea. Sellainen tie oli, vaikka viralista ”vaarallinen tie” - lauselman vaatimaa kuolonuhria ei poliisiraporteista tuolta tieosuudelta löytynyt.

SUOJELUSENKELI

*Varjelukseen luottaminen ei tarkoita sitä,
että saisi luvan olla välinpitämätön tai uhkarohkea.
Se tarkoittaa, että luottaa Jumalan enkelien
pitävän huolta sellaisista asioista,
joille itse ei voi mitään.*

Lasten koulumatka oli turvattu ja tuli seuraavan oppitunnin aika. Nyt puhuttiin vedestä.

Luoja sulki taivaalliset vesihanat. Vettä ei satanut moneen kuu-
kauteen, jonka vuoksi monet kaivot kuivuvat - meidänkin. Oman
rengaskaivon kuntokin paljastui tuolloin käyttökelvottomaksi.

Elämä sylivauvan ja kolmen muun pienen lapsen kanssa ilman
juotavaksi kelpaavaa vettä sai äidin itkemään ja huutamaan apua.
Palomiesten kaivoon kantama vesi ei pitkään auttanut.

TODELLINEN AUTTAJA

*”Herra on lähellä kaikkia,
jotka häntä avuksensa huutavat, kaikkia,
jotka totuudessa häntä avuksensa huutavat.
Hän tekee, mitä häntä pelkääväiset halajavat,
hän kuulee heidän huutonsa
ja auttaa heitä.”
Ps. 145:18,19*

Vedenpuute puhutteli. Kerran, kun kannoin pihasaunan kaivosta
juotavaksi kelpaamatonta vettä sisävessojen vetovedeksi, lyyhis-
tyin saunapolulle vesisaavin viereen ja annoin Luojaalle lupauksen.
Lupasin olla käytettävissä, jos ”taivaallisiin vesiprojekteihin” tar-
vittaisiin joskus uutta työntekijää. Lisäsin vielä, jos kelpaan.

LUPAUS

*Lupaus on sana,
joka annetaan
myöhemmin lunastettavaksi.
Pidetty sana on lunastettu lupaus.
Jumalan lupauksiin voi aina luottaa,
ne pitävät,
mutta ihmisten lupaukset –
ne koetellaan arjessa.*

Olin samaistunut vettä kantaessani afrikkalaisen naisen elämään. Tahdoin saada tehdä jotakin konkreettista jatkuvasta vedenpuutteesta kärsivien kaukaisten lähimmäisteni hyväksi. Tahdoin saada palvella elävää Jumalaa oikeasti. En vain tiennyt miten.

JUMALANPALVELUS

*Jokainen ihminen on syntynyt jotakin varten.
Kukaan ei ole syntynyt turhaan eikä sattumalta.
Yksikään lapsi ei ole vahinko.*

*Jokaisella ihmisellä on oma paikkansa
ja oma tehtävänsä Jumalan suunnitelmassa.*

*Jokaista tarvitaan,
sillä jokaisen lähellä on joku,
joka tarvitsee jotakin.*

*On lapsia, jotka kaipaavat syliä,
nuoria, jotka kaipaavat rajoja,
aikuisia, jotka kaipaavat apua.
On eksyneitä, särkyneitä, yksinäisiä,
sairaita, väsyneitä, hyljättyjä, halveksittuja...
On ihmisiä, jotka kaipaavat Jumalan rakkautta
ja sen synnyttämiä tekoja.*

*Rakastaminen on palvelemista –
todellista jumalanpalvelusta.*

*”Totisesti minä sanon teille:
kaikki, mitä olette tehneet yhdelle
näistä minun vähimmistä veljistäni,
sen te olette tehneet minulle.”*

Matt. 25:40

Kutsu jumalanpalvelustyöhön oli niin voimakas, että olin valmis astumaan hintaa kysymättä taivasjoukkoihin. Jos olisin tiennyt, mitä kokosydäminen jumalanpalveleminen ja Jeesuksen seuraaminen maksaa, olisin suurella todennäköisyydellä perääntynyt, mutta kiitos Luojan, en kysynyt hintaa. Tahdoin seurata Jeesusta ja olla hänen opetuslapsensa enemmän kuin mitään muuta.

OPETUSLAPSEUDEN HINTA

*”Niin ei myös teistä yksikään,
joka ei luovu kaikesta,
mitä hänellä on,
voi olla minun opetuslapseni.”
Luuk. 14:33*

Kuten jokaiseen työhön, niin myös jumalanpalvelustyöhön vaaditaan koulutus. Yli-innokas, nuori ja kokematon uskova pääsi oitis taivaalliseen korkeakouluun.

Lahjomaton totuudenpeili paljasti minun kaipaavan lisäopintoja - ja rutkasti. Puoliso, neljä ihanaa lasta, iso punainen tupa ja perunamaa eivät olleet tehneet kartanonrouvasta tyytyväistä ja nöyrää. Sydämen maaperällä kukki paljon pois kitkettäviä rikkaruohoja.

SYDÄMEN PUUTARHA

*”Hengen hedelmä on
rakkaus, ilo, rauha,
pitkämielisyys,
ystävällisyys, hyvyys,
uskollisuus, sävyisyys,
itsensähillitseminen.
Sellaista vastaan ei ole laki.”
Gal. 5:22,23*

Olin tahtoihminen. Olen edelleen. Ei tahtominen ole väärin. Kyllä ihminen tahtoa saa, mutta tulisi tahtoa Jumalan tahdon mukaan.

Jos olisin tuolloin tahtonut Jumalan tahdon mukaan - luottanut Jumalan hyvyteen ja täydelliseen aikatauluun, olisi moni päässyt paljon helpommalla. Minäkin. Mutta tahdoin mitä tahdoin ja tein sen aivan kuten lapsena. Poljin jalkaa ja tanssin ”tinttarallaa”.

MÄÄRÄAIKA

*”Kaikella on määräraika,
ja aikansa on joka asialla
taivaan alla.*

*Aika on syntyä ja aika kuolla.
Aika on istuttaa ja aika repiä istutus.
Aika on surmata ja aika parantaa.
Aika on purkaa ja aika rakentaa.
Aika on itkeä ja aika nauraa.
Aika on valittaa ja aika hypellä.
Aika on heitellä kiviä ja aika kerätä kivet.
Aika on syleillä ja aika olla syleilemättä.
Aika on etsiä ja aika kadottaa.
Aika on säilyttää ja aika viskata pois.
Aika on reväistä rikki ja aika ommella yhteen.
Aika on olla vaiti ja aika puhua.
Aika on rakastaa ja aika vihata.
Aika on sodalla ja aika rauhalla.”
Saarn. 3:1-8*

Kello kävi Jumalan aikaa. Asiat kypsyivät. Sitä ei vain omassa oravanpyörässä pyöriessä huomannut. Omaan mieleen oli kehittynyt noidankehä, ahdistava ajatusmalli, joka sai valittamaan ja vaike-roimaan alati lisääntyvissä ja kasvavissa vaikeuksissa.

Vaikeuksien sanotaan vahvistavan ja koetusten kestämissä tuovan toivoa, mutta niissä rypiessäni en uskonut niiden sanojen olevan totta. En tahtonut uskoa. En tahtonut uskoa sitäkään, että monet vaikeudet olivat suoraa seurausta omasta käytöksestäni.

Sormi nousi helposti osoittamaan muita. Usein kohti omaa puoli-soa. Yhteisen sävelen löytämiseen tarvittava tahto puuttui.

SYYTÄJÄN SORMI

*On helppo vierittää syy toisen niskaan
ja syyttää vaikeuksistaan muita,
mutta joka osoittaa toista sormellaan,
tulee väistämättä kokemaan,
miten syyttävän sormen
myrkyllinen nuoli
sinkoa takaisin osoittajaan!*

Olin toraisa vaimo, todellinen totuudentorvi - ja totinen sellainen. Olin nainen, joka veisasi päivät pitkät samoja valitusvirsiä.

Valitukseni olisi loppunut, jos tahtoni olisi tapahtunut ja toiveeni olisivat toteutuneet - heti. Niin ei kuitenkaan käynyt. Ei millään. Ei vaikka kuinka käännäin Jumalan puoleen ja huusin polvillani Herra, Herra. Olin elävä malli siitä, miten ei missään nimessä tule elää, jos tahtoo palvella Jumalaa ja voittaa sieluja taivaan joukkoihin.

On suuri ihme, kun Jumala ei tuossa vaiheessa kääntänyt minulle selkäänsä ja lakannut rakastamasta minua. Hänellä olisi ollut siihen kaikki valta ja oikeudet, mutta Herra oli - ja on, sanansa mukainen, pitkämielinen ja suuri armossaan. Hän ei hyljännyt, vaan ojensi kätensä sitä tarvitsevalle - minulle. Ojentava rakkaus oli tosi tarpeen.

OJENTAVA RAKKAUS

*”Älä torju, poikani,
Herran kuritusta,
älä katkeroidu,
kun hän ojentaa sinua –
jota Herra rakastaa,
sitä hän kurittaa
niin kuin isä omaa lastaan.”
Sananl. 3:11,12*

Minulla oli paha olo. Syytin siitä muita ihmisiä ja lisäksi talomme puutteita. Eivät olleet ostohetkellä huomaamani arkea hankaloittavat pikku jutut korjaantuneet käden käänteessä.

Olisin tahtonut pakata tavarat jälleen kerran banaanilaatikoihin ja paeta kipeää totuutta, mutta en löytänyt sopivaa taloa. Muutto ei kuulunut Jumalan suunnitelmiin. Hänen tahtonsa oli tehdä tuolloin syyttelystä loppu. Laskea toista ihmistä kohti ojennettu sormi alas. Jumalan koulussa alkoi syvemmän itsetutkistelun aika.

TOTUUDEN PEILI

*Sisäinen kauneus on lämmintä säteilyä,
iloinen mieli
pilkettä silmäkulmassa.
Jumalan rakkaus
on kutreille asetettu kultainen kruunu!*

Eräänä päivänä havahduin seisovani kotimme eteisessä kokovartalopeilin edessä. Kuvastimesta näkyvä heijastus ei ilahduttanut mieltäni lainkaan. Näin huolittelemattoman ja selkeästi ylipainoisen naisen. Katsottuani peilikuvaa vähän tarkemmin, näin uupuneen äidin kasvot.

Olin ollut 24/7 hälytysvalmiudessa jo niin monta vuotta, että aloin olla kuin loppuun käytetty kone. Työt, jotka ennen hoidin käden käänteessä lähes huomaamattani, olivat nyt ylivoimaisia. Pyykkikasa oli usein niin korkea, että sen ylitys oli mahdotonta ja suuri talomme usein niin suuri, etten jaksanut kulkea sitä päästä päähän imurin ja lattiamopin kanssa saman päivän aikana.

Tunsin syyllisyyttä, kun en jaksanut tehdä töitä samassa tahdissa kuin ennen. Lepohetki olisi ollut monta kertaa tarpeen, mutta olin yhä kotiäiti, joka ei kokenut ansaitsevansa lepoa.

TAUON PAIKKA

*Kun ei enää jaksa juosta,
täytyy hiljentää vauhtia.
Kun ei jaksa ottaa askeltakaan,
on pakko pysähtyä.*

Istuin kuistin penkille. Olin hiljaa, kunnes purskahdin lohduttomaan itkuun. Olin loppu, burn out, kuten asia hienosti ilmaistaan.

Ajatukseni lähtivät kulkemaan kauaksi pyykeistä ja tiskipöydällä lojuvista tiskeistä. Pyhä Henki lähti hoitamaan sisintäni.

Jumala ei ryhtynyt luettelemaan kaikkia vikojani, kuten armoton ihminen olisi tehnyt. Taivaallisen Isän ääni oli lempeä, kun hän kysyi: ”Marjo, mitä sinulle kuuluu?”

Kysymys yllätti minut täysin. En ollut tottunut sellaiseen, sillä kysymystä ei kysytty pelkän muodon vuoksi. Tunsin Jumalan odottavan minulta rehellistä vastausta, vaikka toki hän tiesi kuuluni seni paremmin kuin minä itse.

Vastasin taivaalliselle Isälle - ja itselleni: ”Ei kovin hyvää.”

Istuin hiljaa paikallani silmät suljettuina ja yhtäkkiä alkoi oma elämä vilistä silmissäni kuin taaksepäin kelautuva elokuva. Ohi vilahhti aika uudessa kodissa, edellisen kodin kirjavat vaiheet, Amerikan aika ja monet yhteiset hetket rakkaan perheen kanssa... nuoruus, koulu-aika ja lapsuus... Muistot siivittivät minut juurilleni.

TAIVAALLISET JUURET

*Asuinpaikka on paikka,
jossa ihminen asuu.
Kotipaikaksi se muuttuu,
kun tuntee olevansa siellä kuin kotonaan.*

*Synnyinseutu on alue,
jossa on viettänyt elämänsä
ensimmäiset hetket,
ajan, jolloin luodaan elämälle pohja,
rakennetaan kasvulle perusta.*

*Juuret ovat ne,
jotka kurottautuvat vesilähteelle -
pitävät pystyssä ja elämää yllä.*

Istuin penkillä muistojen ympäröimänä. Kyyneleet sumensivat ikkunoista näkyvän kauniin järvimaiseman. Itkin, sillä kaikki muistot eivät olleet kultaisia.

Olin yrittänyt pyyhkiä kipeitä muistoja pois mielestä. Paljon olin ajan myötä jo unohtanutkin, mutta tietyissä tilanteissa satuttaneet sanat ja hiljaa salassa vuodatetut kyyneleet pulpahtivat pinnalle.

Kipeät kokemukset ja karvaat sanat olivat myös katkeroittaneet. Olin katkeroitunut lähes huomaamattani, ja kateuskin rehoitti pahasti. Kadehdin joskus jopa sellaista, mitä en oikeasti tahtonut.

KATKERA KATEUS

*Kateus lähtee siitä,
kun ei näe mitä hyvää
elämä on suonut itselle,
kun näkee vain sen
mitä muut ovat saaneet.*

*Katkeria ihminen näkee
omalle kohdalle osuneet
Jumalan sallimukset,
kaiken mikä sattuu ja kasvattaa,
mutta ei erota niiden kautta
annettuja kalleuksia –
syvyyden siunauksia.*

*Katkeruuden maljassa on
kateutta ja vihaa,
jotka kohdistuvat toisiin ihmisiin -
ja sitä kautta myös
Jumalaan.*

Jumala tahtoi vapauttaa opetuslapsensa kaikesta katkeruudesta ja halusi sitoa menneisyyden vuotavat haavat. Pyhä Henki kuohautti sydämen salaisista sopukoista esiin paljon kätkeytyä kipua ja puhdistettavia haavoja.

Jumalan hoidettavana oli katkeria nainen, piikikäs kuin karran-kukka ja hengellisesti lähes sokea ihminen.

Olin kysellyt kaikkietäältä Jumalalta eräitä kertoja miksi? Miksi kaikki kipu, kärsimys ja tuska oli sallittu - minulle? En nähnyt Jumalan rakkautta omalle kohdalle osuneissa kärsimyksissä. Enkä oikeudenmukaisuutta. Kyselin vain miksi?

MIKSI?

*Miksi, on hyvä kysymys,
kun kysyy sen oikein.
Ei syytellen eikä sormellaan osoittaen,
vaan samalla tavalla kuin lapsi,
haluten saada tietää,
että voisi ymmärtää – miksi?*

Olin kysellyt Jumalalta, miksi miksi, ja nyt oli vastausten aika.

Pyhä Henki alkoi puhua minulle selkeällä suomen kielellä ja korvin kuultavasti, mutta ei sillä tavalla korvin kuultavasti, että kuka tahansa olisi vierelläni voinut puheen kuulla. Jumala puhuu sekä korvin kuultavasti että ääneti. Nyt selkeästi ääneti.

KUULEVA KORVA

*”Jos jollakulla on korvat kuulla,
se kuulkoon.”
Vielä hän sanoi heille:
”Tarkatkaa sitä, mitä kuulette.”
Mark. 4:23,24*

Jumalan puhe oli parantavaa. Se oli tervettä ja hoitavaa, puhdistavaa balsamia haavoihini. Ymmärsin useimpien kipujeni takana olevan huonon itsetunnon. En tuntenut itseäni kunnolla, vaikka olin jo aikuinen ja neljän lapsen äiti.

Itsetuntoni oli murskattu lapsena. Olin koulukiusattu. Kiusaaminen oli sellaista, jota ei helposti huomaa. Iskut iskettiin näkymättömissä ja pintaa syvemmälle, suoraan pienen lapsen herkkään sydämeen. Minut jätettiin leikkien ulkopuolelle ja joukkuevalintatilanteissa olin yleensä viimeinen, se, joka oli pakko ottaa mukaan.

Hain usein raskaan koulupäivän jälkeen olohuoneen kirjahyllystä vanhempieni vihkiraamatun ja hiivin kirjan kanssa salaa huoneeseeni. En tiedä miksi halusin lukea Raamattua salaa. Ei se kielletty kirja meillä ollut, mutta jotain ilmiselvästi jännitin tai häpesin.

Etsin lukitun oven takana turvallisen tuntuksessa kolossa koulu-pöytäni alla aina samat kaksi Raamatun kohtaa. Olin löytänyt ne Raamattua selatessani. Luin niitä, ja itkin. Sanat lohduttivat ja antoivat toivoa. Ne nostivat surullisen ja yksinäisen lapsen taivaallisen Isän sylihoitoon.

SIUNAAVA SYLI

*"Sallikaa lasten tulla
minun luokseni
älkääkä estäkö heitä,
sillä heidän kaltaistensa on
Jumalan valtakunta."*

*"Hän otti lapset syliinsä,
pani kätensä heidän päälleen
ja siunasi heitä."
Mark. 10:14,16*

Havahduin muistojen keskeltä NYT-hetkeen. Huomasin olevani yhä se sama sylihoitoa kaipaava lapsi. Vuotavat haavat ja murskattu itsetunto nousi esille, kun asetin elämäni asioita arvojärjestykseen. Pitkän luettelon lopussa oli pienellä kirjoitettu - marjo.

En antanut itselleni juuri mitään arvoa. Inhosin itseäni. Itseinhoa vahvistivat vyötärölle jämähtäneet raskaudenjälkeiset liikakilot. Ulkoinen olemukseni oli mielestäni luotaantyöntävä. Tahdoin tietää mitä olen Jumalan silmissä. Olenko Isälle rakas lapsi, Jumalan silmäterä?

JUMALAN KUVA

*”Ja Jumala loi ihmisen omaksi kuvaksensa,
Jumalan kuvaksi hän hänet loi;
mieheksi ja naiseksi hän loi heidät.”*

1 Moos.1:27

*Jokainen kuva,
jokainen ihminen on Jumalalle arvokas,
oli mies tai nainen,
nuori tai vanha,
kotiäiti tai kirkkoherra.
Samalla viivalla ovat
suomalaiset, ruotsalaiset, norjalaiset...
eurooppalaiset, afrikkalaiset, amerikkalaiset,
aasialaiset, australialaiset,
mustaihoiset, valkoihoiset ja kaikki niiden väliltä.*

*Jumala ei luokittele ihmisiä
sukupuolen, ulkonäön, ammatin, iän,
asuinpaikan, varallisuuden...
eikä minkään muunkaan mukaan,
niin kuin tekee ihminen.*

*Jumala ei katso ihmiseen, vaan sydämeen,
sillä jokainen ihminen
on saanut alkunsa samasta maasta,
samasta Jumalan luomasta Adamista,
Adamista ja Eevasta
ja jokainen tänä päivänä elävä ihminen
on Nooan arkissa veden kautta
pelastuneitten jälkeläinen - ihminen,
jonka iankaikkisen sielun
vain Jeesus voi pelastaa.*

Sain ymmärtää olevani Jumalalle rakas, yhtä arvokas kuin kaikki muutkin, vaikka olin nainen ja päässyt lihomaan yli missinmittojen.

Ymmärsin, että vaikka Luoja muovasi maasta miehen ensin, ei hänelle avuksi luotu nainen ollut yhtään arvottomampi. Pyhä Henki muistutti tuolloin myös, ettei nainen myöskään ole miestänsä yhtään arvokkaampi.

TAIVAALLINEN TASA-ARVOASETELMA

*Jokainen ihminen on samanarvoinen,
siis tasa-arvoinen!*

*Jokaisella ihmisellä on Jumalan edessä
samat oikeudet ja velvollisuudet,
vaikka vastuu ja tehtävät vaihtelevatkin
tiedon, taidon, voiman, iän...
ja sukupuolenkin mukaan,
aina sen mukaan miten on tarkoitettu.
Miehelle on miehen tehtävät,
naiselle naisen.*

*Miehen tulee rakastaa vaimoaan
niin kuin omaa ruumistaan.
Naisen kuuluu kunnioittaa miestänsä,
olla hänelle alamainen niin kuin Herralle.*

*Mies on vaimon pää,
ja kelpo vaimo on puolisonsa kruunu!*

Taivaallinen hoitoterapia jatkui penkillä istuen. Seuraavaksi ajatukseni siirtyivät tulevaan. Hiljennyin miettimään, mitä odotin elämältä. Yritin kuulostella myös, mitä Jumala odotti minulta.

Tahdoin elämältä paljon. En kultaa ja kunniaa enkä mainetta ja mammonaa. Tahdoin paljon arvokkaampaa.

Tahdoin saada elää onnellista elämää, rakkaudentäyteistä, mutta sellainen elämä edellytti monen asian muuttumista. Muutostarpeiden lista oli pitkä. Kolme suurinta toivetta erottui joukosta heti.

TARPEELLINEN TAHTO

*Sitä saa mitä pyytää – yleensä,
ja yleensä ihminen pyytää sitä mitä tahtoo.*

*Että osaa tahtoa jotakin tiettyä,
täytyy tietää sellaista olevan tarjolla.*

*Kaikkea mitä on tarjolla
ei suinkaan kannata tahtoa,
sillä tarjolla on paljon sellaistaikin,
mitä ei missään nimessä kannata tahtoa.*

*Tahtoa kannattaa sellaista
mikä on oikein ja hyvää.*

*Parasta saa,
kun pyytää sitä mitä taivaallinen Isä
tahtoo lapselleen antaa!*

Ensimmäiseksi tahdoin saada nukkua kaikki vuosien varrella ker-
tyneet unirästit pois. Seuraavaksi kaipasin omaa aikaa - lepohe-
tkiä. Tahdoin saada olla hetken rauhassa niin, ettei korviini voisi
kantautua kutsuhuuto: äi-tiiiii! Kolmas toiveeni oli erikoisin. Toi-
voin työtä, vaikka olin työn uuvuttama. Kotiäidin työstä saadulla
palkalla ei lyhennetty lainaa eikä ostettu ruokaa. Ei vaikka rehki
tauotta yötä päivää.

PARAS PALKKA

*Työ, on jokin tehtävä, joka on tehtävä.
Työn vastaanottaminen
on sitoutumista tehtävän tekemiseen.
Työtehtävän tekeminen
on vastuun kantamista.
Kuinka on työnsä tehnyt,
kuinka vastuunsa kantanut,
näkyvät työn tuloksessa.
Iloiset silmät ja aito hymy lapsen kasvoilla
on loistava tulos ja paras palkka,
minkä voi ansaita vanhempana
ja lapsen kasvattajana!*

Toiveeni eivät olleet pieniä, mutta eivät kohtuuttomiakaan, vaikka ne ristiriitaa ja tunnekuohuja aiheuttivatkin. Etenkin työtoive.

Varhaiskasvatuksen ammattilaisena ymmärsin hyvin, että parasta ja suurinta, mitä saatoin tässä vaiheessa lapsilleni antaa, oli antaa aikani, olla kotona heidän kanssaan, mutta raha synnytti ristiriitaisia ajatuksia.

Jos olisin lähtenyt koulutustani vastaavaan työhön, olisin saanut työstäni rahapalkkaa. Ainakin periaatteessa. En vain nähnyt mitään järkeä siinä, että olisin hoitanut ja kasvattanut toisten lapsia ja maksanut siitä työstä saadulla palkalla omien lasten hoito- ja muut työssäkäyntini synnyttämät kulut. Lyhyellä matematiikalla tehty yksinkertainen laskutoimitus paljasti myös, että palkastani olisi jäänyt käteen käytännössä vain pelkkä vaiva. Vaiva olisi kyllä ollut huomattavan suuri! Lapsiperhearjesta ei lähdetä töihin huoltomasti kahta kättä heittäen. Päätin rahapalkka-aikoja odotellessani ottaa ilon irti kaikista kotiäitiyden eduista, kuten esimerkiksi pitkistä kahvitauoista!

Kerran, kun kesken arkisten askareitteni kaipasin kahvitaukoa, la-
tasin kahvinkeitTIMEN ja napsautin pannun päälle. Kun kahvi oli
valmista, paljastui pieni, mutta merkittävä yllätys.

Rakas pikku tyttöni, ahkera ja omatoiminen kuopus, oli pyykkejä
koneeseen ladatessani napannut porrasjakkaran ja kiivennyt sen
ylimmälle askelmalle. Sen jälkeen hän oli näppärillä pikku sormil-
laan poistanut kaikki esteet päämääränsä tieltä – repäissyt jääkaa-
pin ovesta irti lapsilukon. Sitkeän työn tuloksena oli tavoite saavu-
tettu. Käsissä oli ainoa jääkaapissa ollut maitopurkki. Hienosti ja
hallitusti tyttö oli tullut tuolilta alas ja jatkanut matkaansa avonai-
sen maitopurkin kanssa...

Sillä kahvitaulla pesin olohuoneen plyysimattoa kahvinjuonnin
sijaan. En millään pysty juomaan mustaa kahvia. Onneksi keitti-
össä leijui ylenpalttinen kahvin tuoksu! Sen voimalla tehtiin kaup-
pareissu ja kiinnitettiin jääkaapinoveen lapsilukoksi uusi palanen
ilmastointiteippiä, vähän korkeammalle, etteivät seuraavaksi na-
kit ja kinkut päätysi kissan suuhun. Niinkin oli selkäni takana ker-
ran käynyt.

YLENPALTTISTA ELÄMÄÄ

*”Sillä me emme ole
maailmaan mitään tuoneet,
emme myös voi täältä mitään viedä;
mutta kun meillä on
elatus ja vaatteet,
niin tyytykäämme niihin.”
1 Tim. 6:7,8*

*Kun tyytyy siihen mitä tarvitsee,
niin kaikki mitä saa sen päälle,
on ylenpalttista!*

Olin saanut penkillä istuessani ja peiliin katsoessani oivaltaa elämäni kannalta monia merkittäviä asioita ja iloitsin niistä aidosti. Eniten iloitsin siitä, kun vihdoin ymmärsin, ettei omista tarpeistaan huolehtiminen ole itserakkautta vaan rakkautta itseään kohtaan.

LÄHIMMÄISENRAKKAUS

*”Rakasta lähimmäistäsi
niin kuin itseäsi.”
Matt. 22:39*

*Mitä on rakkaus?
Kuka on lähimmäinen?*

*Eikö itsensä rakastaminen ole itserakkautta,
sairasta narsismia?
Ei.
Itserakkaus on sitä,
että rakastaa itseään enemmän kuin lähimmäistään,
vaikka Jumalan rakkaus käskee rakastamaan
lähimmäistä niin kuin itseä.*

Halusin kertoa suuresta oivalluksestani myös puolisololleni. Tiesin, että asioista oli hyvä kertoa oikealla tavalla ja oikeaan aikaan.

Koin täydellisen ja oikean hetken olevan heti, kun mieheni saapui töistä kotiin, ennen kuin hän ehti istua nojatuoliin sanomalehteä lukemaan.

Ymmärsin hedelmälliseen keskusteluun tähtäävän puheen aloituksen olevan ainakin yhtä tärkeän kuin oikean ajoituksen. Niinpä poistin puheestani kaikki lepertelevät alkumuodollisuudet ja menin pohjalaiseen tyyliin suoraan asiaan. Tuli täysosuma - BINGO!

VIISAUDEN SANAT

*”Viisaan sydän tekee taitavaksi hänen suunsa
ja antaa tehoa hänen huultensa opetukselle.*

*Lempeät sanat ovat mesileipää,
ne ovat makeat sielulle ja lääkitys luille.”*

Sananl. 16:23, 24

Ilmeisesti epäonnistuin jossakin kohdassa, sillä olimme pitämäni keskustelunavauspuheen jälkeen ilmiriidassa. Kaikki mikä ei ollut oleellista, kaikui korvissa ja kaikki mikä olisi ollut oleellista, hautautui tunnepitoisen sanavyöryn alle.

Yhdessä eletty tulevaisuus tuntui pidettyjen puheiden jälkeen lähes mahdottomalta, mutta päätimme kipeistä ja sattuneista sanoista huolimatta jatkaa elämää saman katon alla, yrittää yhdessä neljän rakkaan lapsemme takia.

Yritystä yhteinen elämä todella vaatikin, sillä maton alle lakaistut ja käsittelemättömät asiat saivat jokaisen perheenjäsenen kävelemään varpaillaan. Varuillaan eläminen oli raskasta. Oli tarve polvistua usein armoa ja voimaa anomaan.

Jälleen kerran oli hetki, jolloin kaipasin erityistä voimaa. Tarvitsin myös viisaita neuvoja. Päätin lähteä rukousiltaan.

Rukousmatka kannatti kuten aina, ja tämä matka kannatti erityisesti. Sain kuulemastani sanasta voimaa ja rohkaisua, ja sain pitkästä aikaa tavata vanhan ystäväni Aarne-sedän.

Sain elämää kokeneen rakkaan ystävän puhumasta sanasta lahjan. Opin uuden murtavan rukouksen. Vanha rukoukseni olikin jo loppuun kulunut. Siinä hoettiin aina sitä samaa: ”Näethän Jumala sinä tuon mieheni...” Uudessa rukousmallissa kaikki oli toisin.

MURTAVA RUKOUS

*Herra, sinä näet minut tässä ja nyt.
Sinä tiedät minun elämäni.
Murra **minut** niin,
että minua olisi helpompi rakastaa.*

Jumalan mielenmukainen rukous oli lausuttu ja kuultu, ja työtä pyydettyä alettiin tehdä välittömästi. Mestari johdatti kaidantien kulkijan pienelle paikalle. Parannuksen paikalle.

PARANNUKSEN PAIKKA

*Parannus alkaa siitä,
kun Jumala osoittaa tavalla tai toisella asiat,
jotka vaativat muutosta – parannuksen tekemistä.*

*Parannuksen tekeminen
on kääntymistä pois pahoilta teiltä,
luopumista Jumalan tahdon vastaisista asioista -
synnin tunnustamista ja sen hylkäämistä.*

*Kun Pyhä Henki osoittaa ihmiselle
parannuksen paikan,
hän vaikuttaa myös parannuksen
ja antaa siihen tarvittavan voiman.*

Olin Herrani edessä, sydän Pyhän Hengen valaisussa. Istuin sammaleisella kivellä kotipihassa ja itkin. Näin monta pahaa tapaani, joista yksi oli yli muiden. Tunnustin Jumalalle syntini.

Olin käyttänyt Jumalan sanaa taisteluaseena kuten uskovon kuu-luukin, mutta olin käyttänyt sanaa aseena myös väärin. Aivan kuten Perkele.

Olin nyppinyt sanoja kokonaisuudesta irti – lyömäaseiksi ja piikeiksi. Silloin, kun en löytänyt sopivaa sananpaikkaa Raamatusta, kaivoin sanoja omista kätköistäni. Jos oli minua aikanaan lyöty ja sivallettu sanoilla, niin en välttynyt itsekään samalta synniltä. Olin uskostani huolimatta tehnyt paljon pahaa sanoilla ja terävällä kielellä.

SATTUVAT SANAT

*Sanassa on voima, joka koskettaa -
parantaa tai haavoittaa.*

*Jumalan Sana paljastaa totuuden,
ja totuus tuntuu aina lihassa.*

*”Leppeä vastaus taltuttaa kiukun,
mutta loukkaava sana nostaa vihan.”
Snl. 15:23*

*Jokainen ihminen valitsee sanansa itse,
ja myös vastaa niistä itse.
Yksikään sana ei mene ohi Jumalan.
Kaikesta on kerran tehtävä tili.*

Tahdoin tehdä parannuksen ja päästä pahasta tavasta eroon. Tahdoin sitä sydämestäni. Halusin oppia käyttämään Jumalan sanaa oikein. Rukoilin ja anoin apua.

Sain pidettyä pienen, mutta kovaäänisen suuni kiinni -aina joskus. Muutos parempaan oli alkanut, mutta paha tapa oli lujassa. Olin tiukasti kiinni vanhoissa kaavoissa. Lankesin lukuisia kertoja lausumaan valittuja sanoja ja ne ajatukset, joita en pukeut sanoiksi, tulivat esiin sanoittakin. Totuutta ei pystynyt peittämään millään. Katkera ja kova sydän paljastui teoissa.

SANANLASKUJEN AARRE

*”Joka hillitsee sanansa, on taitava,
ja mielensä malttava on ymmärtäväinen mies.”*

Sananl. 17:27

Monta turhaa ja tuskaista riitaa olisi jäänyt syntymättä, jos ajatukseni olisivat täyttyneet Jumalan pyhistä ajatuksista, mutta pääni täytti enimmäkseen yksi asia. Maallinen pikku juttu, ei välttämättöm, mutta sellainen, joka olisi tuonut helpotusta arkeeni tai ainakin tehnyt siitä miellyttävämmän. Arkisen asian tiimoilla kohtasivat kahden ihmisen vahvat tahdot useita kertoja. Näkökulmat eivät millään kohdanneet.

Rauta hioi rautaa ja kipinää sinkoili. Uusia riitoja syttyi tasaiseen tahtiin joka armas päivä, vaikka vanhoissakin riidoissa olisi ollut aivan riittävästi sopimista. Olo alkoi käydä tukalaksi. Henki ei kulkenut vapaasti. Ei ainakaan Pyhä Henki.

VAPAUDEN HENKI

*”Sillä Herra on Henki,
ja missä Herran Henki on,
siinä on vapaus.”*

2 Kor. 3:17

Tutkin Raamattua. Etsin sen sivuilta käänteentekeviä sananpaikkoja, sellaisia, jotka olisivat muuttaneet kaiken hetkessä ihanaksi sopusoinnuksi, mutta eteeni tuli vain sanoja, jotka osoittivat minun olevan taivaskelvoton. Syntinen.

Jumalan sana tuntui kovalta ja armottomalta. Koin, etten ollut elämäni aikana tehnyt mitään muuta kuin syntiä ja virheitä. Koin epäonnistuneeni vaimona, äitinä, kasvattajana... ja uskovaisena.

Tunsin epäonnistuneeni kaikessa, olevani kurjista kurjin. Pelkäsin Herran laskeneen vihansa elämäni ylle, Isän hyljänneen huonon tyttärensä. Ja uskoinkin niin, koska rukouksiin ei kuulunut odotamaani vastausta. En tuntenut kaikkivaltiaasta Jumalaa tarpeeksi hyvin. En tuntenut Isää.

RAKASTAVA ISÄ

*"Niin kaukana kuin itä on lännestä,
niin kauas hän siirtää meistä rikkomuksemme.*

*Niin kuin isä armahtaa lapsiansa,
niin Herrakin armahtaa pelkääväisiänsä."*

Ps. 103:12,13

Olin Jumalan koulussa oppilaana - ja samalla palvelin Herraa. Yhden puhelinkeskustelun jälkeen pelkäsin Jumalan antaneen Saatanalle luvan riistää henkeni, ja Herran enkeleiden saaneen käskyn lopettaa varjelemiseni, koska tuttavani uhkasi kirotta minut, jos en siunaisi hänen suunnitelmiaan. En voinut siunata, sillä ymmärsin hänen toimivan Jumalan tahtoa vastaan. Totuuden sanominen sai vihollisvoimat liikkeelle. Paniikki alkoi taas kiusata.

Koin kuoleman lähestyvän minua jokaisen kulman takaa. Pelkäsin joutuvani helvetin sammumattomaan tuleen - ikiajoiksi eroon Jumalasta. Analysoin sanoja ja ylihengellistin helposti tapahtumia. Pelkäsin usein henkeni edestä. Huusin avuksi elävää Jumalaa.

ELÄVÄ JUMALA

*"Meillä on Jumala,
Jumala, joka auttaa,
ja Herra, Herra,
joka kuolemasta vapauttaa."*

Ps. 68:21

Pelkäsin kuolemaa, mutta pelkäsin paljon muutakin. Kerran aloin kirjoittaa paperille pelkojani. Karmaiseva kokemus, sillä luettelon lopusta ei näkynyt alkuakaan. Tajusin, miten paljon oikeasti pelkäsin. Olin pelon vanki.

Tiesin Raamattuun kirjoitetun vuoden jokaiselle päivälle ”älä pelkää”, mutta silti pelkäsin. Ymmärsin, ettei pelkkiin pelkoihin voi kuolla, mutta paniikin iskiessä pelkäsin kuitenkin aina kuolevani. Pelkäsin kuolemaa niin paljon, että halusin elää ikuisesti. Pääni oli aivan sekaisin tai ainakin siellä vilisevät ajatukset. Tarvitsin apua. Sen ymmärsin hyvin.

En odottanut apua ihmisiltä muuta kuin esirukouksen muodossa, sillä ymmärsin, ettei ihminen voinut poistaa pelkojani. En turvautunut lääkäreihinkään, sillä tällä kerralla en kaivannut tavallista lääkäriä vaan taivaallista.

Tahdoin vapautua turhista peloista kokonaan ja ymmärsin sen olevan mahdollista vain Jumalan avulla. Lääkkeet olisivat helpottaneet oloa paniikkikohtauksissa, kuten aiemminkin, mutta kuolemanpelosta en olisi lääkkeillä vapautunut. Turvauduin Jumalan lupauksiin. Vetosin niihin ja sanoin aamen.

NÄIN JA AAMEN

*Se mikä on ihmiselle mahdotonta,
on Jumalalle mahdollista,
”sillä Jumalalle
ei mikään ole mahdotonta.”*

Luuk. 1:37

Jatkoin rukoilemista, vaikka sain paniikkia helpottavien rukousvastausten kylkiäisenä usein lisää vaikeuksia, uusia riidanaihteita.

Olisi pitänyt rukoilla välittömästi unohtamisen armolahjaa, mutta ajattelun paljoudesta uupunut ja unohtelemaan alkanut mieli anoi parempaa muistia.

Onneksi rukoukseeni ei vastattu oman tahtoni mukaan, sillä olisin sen jälkeen muistanut todennäköisesti myös kaikki vanhat asiat paremmin, ja se ei todellakaan ollut tarpeen. Muistini riitti niihin liiankin hyvin.

Kaivelin tiukan paikan tullen menneitä ja satuttaneiden sanojen jälkeen helisivät ilmoilla aina kauniit anteeksiipyynöt... Paljon oli Jumalan lapsella armosta ja anteeksiannosta vielä opittavaa.

ANTEEKSIANTO

*”Kärsikää toinen toistanne
ja antakaa
toisillenne anteeksi,
jos jollakulla on
moitetta
toista vastaan.
Niin kuin Herra on
antanut teille anteeksi,
niin antakaa tekin.”
Kol. 3:13*

Pelkiltä huulilta lausutut kauniit lauseet eivät arkea juuri muuttaneet. Oli vaikea elää sulassa sovussa. Saman katon alla näkyi kaksi eri leiriä.

Terävältä sanailulta ei välttytty. Kaksi erilaista ajatusmaailmaa ja katsantokantaa kohtasivat toisensa usein tiukasti. Oli todella hankalaa pitää erillään eripuraa aiheuttava asia - ja siihen liittyvä toinen ihminen. Meillä oli selkeä ongelma.

ONGELMALLINEN ONGELMA

*Ongelma on siinä,
miten päästä eroon ongelmasta.*

*Ihminen ei ole ongelma,
sillä ongelma ei katoa sillä,
että ihminen,
jonka kanssa on ongelma, katoaa.
Sama ongelma tulee esiin niin kauan,
kunnes ymmärtää,
mikä oikeasti on oma ongelma!*

Päivät kuluivat vaihtelevasti. Toisinaan jaksoin luottaa Jumalan kääntävän kaiken vielä parhain päin, mutta useimmiten en. Näin pilvien peittämän taivaan enkä uskonut auringon olevan piilossa paksun pilviverhon takana. Uskoin Jumalan kadonneen auringon tavoin.

Jumala salli pimeiden ajatusten täyttää mieltäni, mutta vain asettamaansa rajaan asti. Kun tuo raja tuli vastaan, soitti rakas ystävä ja luki Raamatusta minulle yhden jakeen. Puhelun aikana ei juuri muuta puheltu.

JABESIN RUKOUS

*Ja Jabes huusi Israelin Jumalaa, sanoen:
”Jospa sinä siunaisit minua
ja laajentaisit minun alueeni;
jospa sinun kätesi olisi minun kanssani
ja sinä varjelisit pahasta,
niin että minä pääsisin kipuja kärsimästä!”
Ja Jumala antoi hänen pyyntönsä toteutua.
1 Aikak. 4:10*

Puhelun jälkeen etsin saman kohdan omasta Raamatustani. Luin rukouksen läpi monta kertaa - ja itkin. Ymmärsin minullakin olevan oikeuden rukoilla Jabesin sanoin. Ja minä rukoilin.

*”Jospa sinä siunaisit minua
ja laajentaisit minun alueeni;
jospa sinun kätesi olisi minun kanssani
ja sinä varjelisit pahasta,
niin että minä pääsisin
kipuja kärsimästä!”
1 Aikak. 4:10*

Aloin odottaa ihmeellistä rukousvastausta ja sellaisen sainkin salamavauhdilla. Selkääni iski noidannuoli.

Noidannuoli ei ollut Jumalan ilkeyttä. Jumala ei ole ilkeä, vaikka pitkään oireillut selkäni olikin nyt entistä kipeämpi.

Oli vaikea kiittää Jumalaa kovissa kivuissa. Olinhan juuri rukoillut pääseväni kipuja kärsimästä.

Kova ja hellittämätön kipu selässä sumensi ajatukseni. Jumala alkoi tuntua kaikelta muulta kuin rakastavalta Isältä.

Kipu oli kova, mutta en uskaltanut, enkä tahtonut kääntää Jumalalle selkääni ja lopettaa rukoilemista. Sydämeen laskettu pyhä Jumalan pelko sai hakeutumaan lähemmäksi Jeesusta kaikesta kivusta ja ihmetyksestä huolimatta.

Itkin ja rukoilin, huusin apua jatkuvana nauhana. Siinä kai se vika juuri olikin. En pystynyt vuodatukseltani kuulemaan ja kuuntelemaan Jumala puhetta - lohduitusta, ojennusta ja viisaita neuvoja.

Ajatukseni olivat kiinni vaikeuksissa. Paremmasta ei ollut toivoa.

TOIVON PISARA

*”Sillä me tiedämme,
että ahdistus saa aikaan kärsivällisyyttä,
mutta kärsivällisyys koettelemuksen kestämistä,
ja koettelemuksen kestäminen toivoa.”*

Room. 5:3,4

Sinnittelin päivästä toiseen. Hermoilin sotkujen kanssa ja näin toivon sijaan punaista, kun olohuoneen lattialla, nojatuolin vieressä, lojui tyhjä maitolasi. Omat, puolillaan kylmää kahvia olevat mukit ympäri taloa rasittivat vähemmän, mutta pyykki- ja tiskivuoret rasittivat niidenkin edestä. Pyykit ja tiskit olivat päivittäisiä vihollisia. Ne hyökkäsivät aina jostakin päin taloa silmille. Tekemättömät kotityöt saivat voimaan huonosti ja tapasin ilmoittaa huonosta voinnista myös muille. Herran koulussa alkoi tapakasvatuksen syventävät opintoviikot.

TAVATON TAPA

*Tapa on tottumus,
asia, jonka tekee ajattelematta sitä sen enempää.
Sen vain tekee,
koska on tullut tavaksi tehdä niin.*

*Tavat opitaan.
Huonot tavat opitaan helposti
ja kaavoihin kangistutaan sukkelasti.*

*Onko tapa hyvä vai huono, tarpeellinen vai turha,
selviää miettimällä mitä se saa aikaan ja miksi niin tekee.*

*Jos ei tiedä vastausta tai alkaa tavaton selitys,
saattaa olla paikallaan tapojen päivitys!*

Pahasta olostä toisille kertominen ei itsessään ole paha asia, mutta se muuttui pahaksi pahan tapani takia. Puhuin huutamalla ja jos pystyin välittämään asiani normaalilla äänenvoimakkuudella, tein sen helposti vihan hengessä.

Olin uupunut ja tarvitsin lepoa, mutta väsymys ei antanut minulle oikeutta huonoihin käytöstapoihin. Rakkauden kaksoiskäskey on tauotta voimassa. Ja molempiin suuntiin. Rakkautta tulee osoittaa sekä lähimmäistä että itseä kohtaan.

Hartaasti toivomani lepoheki tuli. Se oli kipeästi kaivattu heki, mutta aivan erilainen kuin olin odottanut. En hyppinytkään riemusta, kun lapset lähtivät isin kanssa viikonloppumatkalle mummulaan. Ratkesin itkuun nähdessäni kotipihasta loittonevan auton takalasista vilkuttavat lasten kädet. He aavistivat jotakin. Näkivät ainakin kyöneleeni.

Hiljaiseen kotiin yksin jääminen tuntui pahalta, mutta teki silti hyvää. Se ravisteli minut hereille ja korjasi näkövikani. Näkökyvysäni ei sinänsä ollut mitään vikaa. Silmäni oli tutkittu kuivasilmäisyyden vuoksi monta kertaa, mutta tavassani katsoa oli selkeästi korjattavaa.

Olin tottunut katsomaan kaikkea mitä minulla oli - ja näkemään kaiken mitä puuttui. Tein nyt samoin. Katsoin kaikkea mitä minulla juuri sillä hetkellä oli ja näin kaiken mitä puuttui. Minulla oli puhdas ja hiljainen koti. Aivan liian hiljainen.

HILJAINEN HÄTÄHUUTO

*”Käänny minun puoleeni,
armahda minua,
sillä minä olen yksinäinen ja kurja.”
Sananl. 25:16*

Ajatukseni lensivät matkamuistoihin. Muistin, miten Jumala oli pysäyttänyt minut Amerikassa. Ja puhunut kaikella voimallaan.

Olin silloin yksin kotona lasten kanssa. Kirjoittelin työhuoneessa, kun seitsemänvuotias esikoistytär pyysi minua tulemaan olohuoneeseen. Hän oli huolissaan sohvalla lievässä kuumeessa lepäävästä pikkuveljestään. En olisi millään malttanut keskeyttää kirjoittamista, mutta en pystynyt olemaan menemättä lasten luokse.

Sohvalla makasi kalpeakasvoinen ja sinihuulinen lapsi – oma rakas poikani, joka ei enää hengittänyt. Hän oli eloton. Kuin kuollut. Kaikki hänen elintoimintonsa olivat lamaantuneet.

Olin neuvoton. En osannut elvyttää enkä siinä mielentilassa pystynyt tekemään mitään muutakaan. En voinut turvautua lääkäripuolisoonikaan, sillä hän ei ollut kotona. Ja kännyköitä ei ollut. Olin yksin suuren hätäni kanssa ja vielä vieraassa maassa. Tärisin pyhästä pelosta, sillä kaikkivaltias Jumala puhui näkyvällä tavalla.

NÄKYVÄ PUHE

*”Sillä Jumala puhuu tavalla ja puhuu toisella,
sitä vain ei huomata.”
Job 33:14*

Olin saanut terveen lapsen, montakin, ja jokainen lapsi oli rakas. Tiesin lasten olevan Herran lahjoja, mutta en ymmärtänyt miten suuria. Jumala tahtoi kirkastaa antamiensa lahjojen arvon.

RAKKAUDEN HEDELMÄ

*”Katso, lapset ovat Herran lahja,
ja kohdun hedelmä on anti.”
Ps. 127:3*

Nostin elottoman lapsen käsivarrelleni roikkumaan ja aloin vaittomaisesti lyödä häntä kädelläni selkään - samalla, kun rukoilin. Itkin äänetöntä itkua. Huusin hätähuutoa.

SOS

*"Ja avuksesi huuda minua hädän päivänä,
niin minä tahdon auttaa sinua,
ja sinun pitää kunnioittaman minua."*

Ps. 50:15

Kävin pienessä hetkessä läpi koko lapsen elämän, ja sen, mitä olin hänelle antanut. Olin antanut aivan liian vähän - jokaiselle.

Pelon ja kauhun sekaiset tunteet velloivat sisälläni. Pojassa ei näkynyt pienintäkään elonmerkkiä. Hänen veltto ruumiinsa roikkui vain kaksin kerroin käsivarrellani.

Odotin Jumalan ihmettä. Jokainen sekunti oli ikuisuus.

Rukoilin ääneen ja ääneti. Suomeksi ja kielillä. Pyysin Jumalalta kaikkia laiminlyöntejäni lasten suhteen epätoivoisesti anteeksi - ja paljoa muutakin.

Pyysin sydän sirpaleina, ettemme menettäisi rakasta poikaamme. Ymmärsin hänen elämänsä olevan Pyhän Kaikkivaltiaan Jumalan käsissä. Ei omissani. Eikä lääkärien.

PYHÄ UHRIKARITSA

*"Jumalalle kelpaava uhri on särjetty henki;
särjettyä ja murtunutta sydäntä
et sinä, Jumala, hylkää."*

Ps. 51:19

Mitään ei tapahtunut... luovuin toivosta. Sydäntä kouraisten luovutin lapsen Jumalalle. Uskoin meidän menettäneen rakkaan poikamme, Jumalan ottaneen hänet takaisin taivaaseen, mutta sitten tapahtui ihme.

Käsivarrellani kaksin kerroin täysin velttona roikkuva lapsen ruumis nytkähti ja hänen käsivartensa heilahti. Lapsi alkoi hengittää. Puhkesin itkuun. Sain rakkaan poikani takaisin.

Jumala oli vastaanottanut särjetyn ja murtuneen sydämen uhrin. Vastasi hätärukoukseen. Hän armahti ja antoi meille uuden mahdollisuuden rakastaa lasta.

Itkin sydämeni syvimmästä syvyydestä. Vuodatin sanattomia kiitoksen kyyneleitä. Taivaan Isä vastasi lapsen rukoukseen.

LAPSEN RUKOUS

*Rakas taivaan Isä,
siunaa äitiä ja isää.
Anna heille rakkautta,
voimaa ja viisautta,
pitkämielisyyttä ja lujuutta
kasvattaa meitä.*

*Siunaa Isä myös meitä lapsia.
Anna meille tottelevainen sydän
ja nöyrä henki.*

*Opeta meitä kunnioittamaan
ja rakastamaan toisiamme -
pyytämään ja antamaan anteeksi.
Johdata meidät kaikki perille taivaan kotiin.
Aamen.*

Vuosien takainen muisto oli kirkas ja yhä voimakas. Aivan kuin se olisi tapahtunut juuri silloin. Itkin.

Ymmärsin, miten valtavan todistuksen Jumala oli antanut itsensä ja rukouksen voimasta minulle, tuon suuren ja selittämättömän ihmeen kautta vuosikymmeniä sitten.

Voima ei ollut rukoilijassa. Voima oli, ja on, Jumalan armossa – ja Jeesuksen nimessä.

SYDÄMEN RUKOUS

*Sydämen rukous
ei ole huulilta valutettuja sanoja,
paperista luettuja korulauseita,
eikä tiettyssä asennossa toistettavia
ulkoa opittuja litanioita,
vaan sydämen syvyydestä pulppuavaa puhetta,
Pyhän Hengen antamia ajatuksia,
vilpittömiä toiveita,
nöyriä pyyntöjä,
hiljaisia huokaisuja
tai äänekkäitä hätähuutoja,
jotka saatetaan kaikkivaltiaalle Jumalalle,
Taivaalliselle Isälle tietäväksi
uskossa,
kiitoksen kanssa,
Jeesuksen nimessä.*

Pyhä Henki puhui kodin yksinäisessä hiljaisuudessa minulle voimakkaasti. Ymmärsin, ettei juuri sillä hetkellä vallitseva hiljaisuus ollut sellaista hiljaisuutta, mitä kaipasin. Kaipasin syvempää hiljaisuutta, rauhaa, joka ei katoaisi kovassakaan hälinässä. Itse asiassa kaipasin tiettyjä ääniä ympärilleni. Ikävöin perhettäni.

ITSESTÄÄNSELVYYS

*Ei ole itsestään selvää,
että aurinko paistaa,
että on koti, rakas puoliso,
leikkivät lapset,
puhtaat vaatteet ja ruokaa.*

*Ei ole itsestään selvää,
että saa mitä mieli tekee,
eikä itsestään selvää ole sekään,
että saa mitä tarvitsee.*

*Mikään ei ole itsestään selvää.
Ei se,
että on kaksi kättä ja kaksi jalkaa,
kaksi näkevää silmää
ja kuulevaa korvaa.
Ei ole itsestään selvää,
että saa herätä uuteen huomeneen,
ei edes se,
että huominen tulee.*

*Tiedämme,
että on vain tämä hetki.
Ei mitään muuta.*

Ehjästä perheestä tuli sydämeni ykkösasia. Tahdoin tehdä kaiken sen eteen. Päätin luopua omista unelmista, toiveista ja monista tarpeistanikin, sillä juuri niiden vuoksi tuli riitoja paljon.

Olin valmis luopumaan ehjän perheen vuoksi lähes kaikesta minulle tärkeästä, mutta en Herrastani. Sen olin päättänyt. Tahdoin pitää Jeesuksen kädestä lujasti kiinni.

LUOPUMISEN TUSKA

*Luopuminen
on kasvamista kohti
luovuttamista.*

*Luovuttaminen on sitä,
että antautuu,
lopettaa taistelun
ja antaa kaikki elämänsä asiat
Herran käsiin -
heittäytyy täysin Jumalan varaan.*

Yritin luopua minulle tärkeistä asioista kieltämällä ne itseltäni ja yrittämällä unohtaa ne, mutta se ei onnistunut.

Asiat, joiden vuoksi kipuilin, alkoi tuntua lähes elinehdoilta. Muutamana asia alkoi muuttua pakkomielteeksi ja yhdestä oli jo kovaa vauhtia tulossa epäjumala, asia, jonka ympärillä elämä pyörii, joka menee kaiken muun edelle - Jumalankin.

Olin luvannut vedenkantomatkalla Luojaalle paljon. Aloin pelätä, että liian paljon. Suurin tarpeeni oli yhä saada palvella Jumalaa, mutta kokosydäminen Jumalalle antautuminen, kaikista itselle tärkeistä asioista luopuminen, alkoi toden tullen tuntua liian kovalta uhraukselta. Ehjä perhe oli kallis pala uhrattavaksi ja sitä Jumala tuntui minulta vaativan.

Katkeruuden katala siemen alkoi jälleen itää ja rehottaa sydämesäni. Koin suunnatonta epäoikeudenmukaisuutta. Kyselin Jumalalta taas miksi... Miksi minun pitäisi luopua kaikesta minulle tärkeästä? Miksi muilla sai olla omia toiveita ja unelmia? Miksi muut saivat tyydyttää tarpeitaan? Eikö minulla ollut samanlaisia oikeuksia? Enkö ollutkaan Isälle rakas lapsi?

ISÄN RAKAS LAPSI

*Jokainen ihminen on jonkun lapsi.
Jumalan lapsia ovat ne,
jotka kutsuvat Jumalaa Isäkseen.
Jolla on Poika,
sillä on myös Isä.
Isä, jolle jokainen lapsi on yhtä rakas –
ja kallis.
Jokaisesta Luojan luomasta ihmisestä
on maksettu sama ikuisen elämän hinta.
Jokaisen ihmisen syntien edestä
on uhrattu Jumalan Poika,
viaton uhrikaritsa -
Jeesus Kristus.*

Olin Isän rakas lapsi, mutta en ollut elänyt koko ajan taivaallisen Isäni tahdon mukaan. Olin tehnyt sellaista, mikä ei ollut Jumalalle mieluista. Siitä huolimatta Isä rakasti minua.

Sain Jumalan kanssa keskustellessa lohdullisesti ymmärtää, että myös minulla sai olla omia tarpeita ja toiveita aivan kuten kaikilla muillakin. Ei todellisia tarpeitaan tarvinnut yrittää kieltää, eikä Jumalan tahdon mukaisista toiveista tarvinnut luopua, mutta aika minun tuli luovuttaa Jumalan käsiin. Ja tapa, jolla Herra tahtoi täyttää sydämeni toiveet ja todelliset tarpeet.

KUULEVA JUMALA

*”Me saamme rohkeasti lähestyä Jumalaa uskoen,
että hän kuulee meitä,
mitä sitten pyydämmekin
hänen tahtonsa mukaisesti.”*

1 Joh. 5:14

Ajan luovuttaminen kokonaan Jumalan käsiin oli minulle vaikeaa. Ei se helppoa ole vieläkään. Vaikeaa oli myös luottaa Herran hoitavan asioitani, kun ne eivät menneet ollenkaan sellaisen kaavan mukaan, kuin itse toivoin ja oletin. Epäluottamus Jumalaa kohtaan teki olon rauhattomaksi ja mielen raskaaksi.

RAUHOITTAVA TIETO

*Usko ei tee ihmisestä yli-ihmistä.
Tunteet, tarpeet,
houkutukset, ongelmat...
eivät ne minnekään katoa.
Arki on sama, oli uskossa tai ei,
vaikka ei ole ollenkaan sama
onko uskossa vai ei.
Jolla on usko,
sillä on myös tieto.
Jolla on tieto,
sillä ei ole hätää,
sillä tieto rauhoittaa.
Tieto rauhoittaa,
mutta ei anna rauhaa.*

Jeesus antaa ihmiselle rauhan!

Epäuskoinen ihminen teki lihan tekoja, yritti järjestellä asioita väellä ja voimalla ja turvasi järjen päätelmiin, mutta turhaan. Jokaisesta omaan viisauteen ja ihmisymmärrykseen pohjautuvasta teosta seurasi lisää harmia.

Puolison kanssa olisi pitänyt jutella. Tärkeimmistä asioista olisi ollut tärkeä puhua jo ennen alttarille astelemista, mutta nuoruuden huumassa kaikki muu toiminta oli mennyt keskustelun edelle. Nyt oli kipeistä asioista puhuminen lähes mahdotonta.

Hedelmällistä keskustelua ei juurikaan syntynyt. Tulehtuneessa tilanteessa lähdettiin liikkeelle usein väärillä sanoilla. Ja tapa tarkastella ja nähdä asioita oli myös erilainen.

Miehinin katsantokulma asioihin oli naiselle usein haastava. Samantyyppinen haaste tuntui olevan myös toiselta suunnalta katsottaessa. Syyllistä etsivässä ilmapiirissä tuli tappion uhatessa helposti alennuttua väittelyyn.

Tulkki - rakkauden kieli, lämpimät ja sovittelevat sanat olisivat olleet monta kertaa paikallaan, mutta kuohuvissa tunnetiloissa katosivat helposti sanavarastoista kaikki rakentavat ja eteenpäin vievät sanat. Rakkaudentäyteisten sanojen sijaan kunniankukko kajautti kielenpäältä ilmoille suoria ja selkeitä säveliä. Hienovaraisuus ja toisen ihmisen kunnioitus oli höyheniä pölläytellessä aina kaukana. Avioliitto alkoi olla enää vain pelkkä muodollisuus.

KUNNIOITUS

*Toista ihmistä kuuluu kunnioittaa,
mutta Jumalalle kuuluu kaikesta kunnia!*

*Kunnioittaminen ei ole
ihmisen jalustalle nostamista
kiiltävien mitalien
ja kauniiden korusanojen avulla.
Ne ovat kauniita tapoja,
mutta todellinen kunnioitus
ei ole opittujen tapojen
automaattista toistamista,
vaan sitä,
että näkee ja huomioi
aidosti toisen ihmisen.
On kuin oppilas opettajansa edessä.*

Ymmärsin vain Jumalan pystyvän siirtämään kaikki vuoret pois ja pelastamaan avioliittomme, antamaan riitasointujen sijaan siunatun sävelen - keskinäisen kunnioituksen ja palavan rakkauden.

Pimeässä laaksossa kulkiessa oli vaikea uskoa ja luottaa auttavaan Jumalaan. Uskon tuli paloi enää kituen enkä kyennyt sen himmeässä valossa näkemään Jumalan rakkautta omalle kohdalleni osuneissa vaikeuksissa.

SYDÄMEN TURVA

*"Luottakaa aina Jumalaan,
tuokaa hänen eteensä kaikki
mikä sydäntänne painaa!"*

Ps. 62:9

Taistelu kotitantereella jatkui. Muistutin itseäni usein Raamatusta lukemastani opetuksesta, ettei taistelua käydä verta ja lihaa vastaan maan päällä, vaan taivaan avaruuksissa, missä soditaan hallituksia, valtoja ja pimeydessä hallitsevia maailmanvaltiaita ja pahuden henkiolentoja vastaan. (*Ef. 6:12*)

Sielunvihollisen aikaansaama pimeys keskellämme oli niin suuri, ettei riidoilta välttytty. Aina ei riitaan tarvittu edes sanoja. Joskus riitti pelkkä toisen näkeminen synnyttämään sisäisen kuohahduksen ja sytyttämään ilmiriidan.

Rakkauden korkeaveisussa oli vielä runsaasti opeteltavaa. Kaikki se peittää, kaikki se...

Hääpäivän kukkaloisto, upea hääpuku ja kauniit juhlamuistot olivat hyvässä tallessa ja valokuvat järjestyksessä albumissa, mutta auvoisen perhe-elämän kulisseja niillä muistoilla ei enää kauan pidetty pystyssä.

JUMALAN RAKKAUS

*”Rakkaus on pitkämielinen,
rakkaus on lempeä;
rakkaus ei kadehdi,
ei kerskaa, ei pöyhkeile,
ei käyttäydy sopimattomasti,
ei etsi omaansa, ei katkeroidu,
ei muistele kärsimäänsä pahaa,
ei iloitse vääryydestä,
vaan iloitsee yhdessä totuuden kanssa;
kaikki se peittää, kaikki se uskoo,
kaikki se toivoo, kaikki se kärsii.
Rakkaus ei koskaan häviä.
Niin pysyvät nyt
usko, toivo, rakkaus,
nämä kolme;
mutta suurin niistä on rakkaus.”
1 Kor. 13:1-8,13*

Taistelu koveni. Yritin pukea päivittäin ylleni Jumalan koko sota-asun. Ystävät jaksoivat muistuttaa asian tärkeydestä. Koetin vyöttää itseni totuudella, mahtua vanhurskauden haarniskaan, saada jalkoihini alttiuden kengät rauhan evankeliumille ja yritin painaa päähäni pelastuksen kypärän. Hengen miekkaa, Jumalan sanaa, rakasta Raamattuani kannoin tunnollisesti lähes kaikkialla mukani. Uskonkilvenkin nappasin joka aamu jostakin hyvästä sananpaikasta, mutta omassa voimassa ylle puettu taivaallinen sota-asu oli romuna heti ensimmäisen itseä kohti singahtavan nuolen jälkeen.

Vastustaja sai minusta helposti henkisen yliotteen ja maltrinmenetyksen myötä peli päättyi 100-0 sielunvihollisen riemuksi. Olin Jumalan pyhässä hedelmäpuussa oksa, joka kaipasi puhdistusta.

PYHÄN HENGEN HEDELMÄPUU

*"Minä olen totinen viinipuu,
ja minun Isäni on viinitarhuri.
Jokaisen oksan minussa,
joka ei kannu hedelmää, hän karsii pois;
ja jokaisen, joka kantaa hedelmää, hän puhdistaa,
että se kantaisi runsaamman hedelmän."
Joh. 15:1,2*

Kompastelin taistelutantereella ja välillä ryvin itsesäälin upottavassa suossa. Olisin saanut kompastella ja kylpeä kyynelissä hukumiseen asti, ellei Jumala olisi suuressa armossaan puuttunut tilanteeseen. Sain kultaomenoita hopeamaljassa. Jumala puhui minulle hyvän ystävän kautta suoraan ja selkeästi. Rakkaan tutun papin lausumat sanat paljastivat minulle parannuksen paikan. Saviastia pääsi Mestarin käsiin.

SAVIASTIA

*Joka pitää itseään suurena
tai muita parempana ihmisenä,
on ymmärtämätön.
Ihminen on pieni ja sitä pienemmäksi murtuu
mitä paremmin hän tutustuu itseensä.*

*"Sillä minä tiedän,
ettei minussa,
se on minun lihassani,
asu mitään hyvää."
Room. 7:18*

*Mestarin kädessä savi saa uuden muodon,
eikä siruja heitetä pois.*

Istuin olohuoneen keltaiselle nojatuolille, mutta sydämessä menin Golgatan keskimmäisen ristin juurelle ja polvistuin sinne. Ympäriällä leikkivien lasten äänet häipyivät jonnekin taka-alalle. Keskitin rukoukseen. Ymmärsin kaipaavani armopesua.

ARMOPESU

*Armo on sitä,
kun saa
kaikki syntinsä anteeksi
ilman rahaa,
ilman hyviä tekoja,
ilman uusia uhreja.*

*Armo on sitä,
kun saa
unohtaa menneet
ja saa uuden
mahdollisuuden elää
Jumalan tahdon mukaan.*

*Armo on
saada ymmärtää
jalkojensa kaipaavan
vedellä pesua
ja sydämensä tarvitsevan
viattoman uhrikaritsan verta.*

Armo on ristillä maksettu lahja.

Ristin käteni ja painoin pääni alas, mutta en pelkän tavan tai muodon vuoksi. Tiensä päähän kulkenut tuhlaajatyttö lähestyi taivaallista Isää, kaikkivaltiasta Jumalaa, maan ja taivaan Luoja - omaa Luojaansa, murtuneena ja nöyrästi tyhjin käsin.

NÖYRYYDEN TIE

*Nöyryys ei ole nöyristelyä,
itsensä maanrakoon laittamista,
vaan sitä,
että ihmisen oma tahto taipuu
Jumalan tahtoon.*

*"Nöyryyden ja Herran pelon palkka on
rikkaus, kunnia ja elämä."
Sananl. 22:4*

Ei ollut tuhlaajatyöllä Isälle mitään hyvää annettavaa. Ei pienintä puolustuksen sanaa. Oli vain eletty elämä, tahriintunut mekko - ja sydän, joka kaipasi takaisin Isän luo. Kotiin.

TUHLAAJATYTÖN RUKOUS

*Rakas taivaallinen Isä,
tässä minä olen –
tuhlaajatyttö.*

*Anna minulle kaikki
minun syntini anteeksi.
Kaikki.*

*Ota minut vastaan -
jos vielä kelpaan.*

*Isä.
Armahda minua.
Jeesuksen nimessä.
Aamen.*

Olin taisteluni taistellut. Valmis taipumaan Jumalan tahtoon. Olin valmis luopumaan myös ehjästä perheestä. En kyllä uskonut perheen hajoamisen olevan missään nimessä edessä. Se tuntui täysin Jumalan sanan vastaiselta.

TAIVAALLINEN SIDE

*”Minkä siis Jumala on yhdistänyt,
sitä älköön ihminen erottako.”*

Mark. 10:9

Tuhlaajatyttö oli rukouksensa rukoillut ja odotteli aurinkoisia onnen aikoja. Vilpittömästi lausuttu ”Tapahtukoon sinun tahtosi” -rukous, ei kuitenkaan johtanut leppoisaan elämään.

Kotona leikittiin kissaa ja hiirtä, ”tykkään - en tykkääkään” -leikkiä. Kyttäsimme toistemme tekemisiä ja tekemättä jättämisiä. Etsimme porsaanreikiä ja sopivia tilaisuuksia kaataa kaikki kura toisen päälle.

Jumala puuttui asioiden kulkuun lopulta täysin yllättäen ja luonnollisesti täysin yllättävällä tavalla. En millään olisi voinut aavistaa, että nuppineulanpään kokoisen paikan irtoaminen etuham-paitteni takaa laukaisisi tilanteen, jonka kautta perhe hajosi.

HYVÄN ANTAJA

*”Mutta me tiedämme,
että kaikki yhdessä vaikuttaa
niiden parhaaksi,
jotka Jumalaa rakastavat,
jotka hänen aivoitustensa mukaan
ovat kutsutut.”*

Room. 8:28

Ymmärsin, mistä tässä pitkässä ja kipeässä taistelussa todellisuudessa oli kyse. Iankaikkisuudesta ja Jumalan hyvän tahdon tapahtumisesta jokaisen perheenjäsenemme kohdalla, mutta siitä huolimatta, tuntui lasten matkalaukkuelämä ja oma hyläytyksi tuleminen pahalta.

Oli vaikea ottaa vastaan Jumalan salliva tahto. Kaikkivaltiaan Isän aivoitukset olivat täysin käsittämättömät. Näin edessäni vain suuret vuoret. Jumalan mittaamattoman suuri ja hyvä tahto jäi siinä vaiheessa täysin näkemättä.

MITTAAMATON JUMALA

*”Meidän Herramme on suuri,
suuri voimassansa,
hänen ymmärryksensä
on mittaamaton.”*

Ps.147:5

Paluumahdollisuutta menneeseen ei ollut, enkä toki niihin kipuihin olisi tahtonutkaan. Kaipasin kuitenkin perheen kanssa vietettyjä yhteisiä hetkiä.

Kaipuun ja tunteiden sekamelskassa oli yritettävä pysyä pystyssä. Oli hyväksyttävä tapahtunut ja opeteltava elämään sovussa kahden eri katon alla.

SIUNATTU SOPU

*”Vaikka vihastuttekkin,
älkää tehkö syntiä.
Sopikaa riitanne,
ennen kuin aurinko laskee.”*

Ef. 4:26

Sopu ei syntynyt nappia painamalla eikä uudenlainen elämä lähtenyt rullaamaan eteenpäin kivuitta.

Arki toi eteen suuren määrän asioita, joista ei ennen eroa ja erilleen muuttoa ollut aavistustakaan. Ja ne asiat, joita ystävien eroprosesseja seuranneena osasi odottaa, yllättivät, kun kohtasi ne itse käytännössä.

Tuliset tunteet kuohahtivat pintaan helposti ja hankaloittivat Jumalan mielenmukaista eteenpäin menoa. Yksinkertaisista asioista tuli helposti mutkikkaita.

TUNNEMYRSKY

*Tunteet riepottavat sydäntä
niin kuin meren aallot laivaa,
mutta Herralla on valta tyynnyttää
kaikki myrskyt alla taivaan.*

*”Hän tyynnytti myrskyn,
ja meren aallot hiljenivät.”*

Ps. 107:29

Ero toi suuresta kivusta ja tuskasta huolimatta helpotusta moneen asiaan, mutta eivät kyyneleni avioeroon loppuneet. Itkua riitti. Minulla oli paha olo. Olin monella tavalla pettynyt. Jumalaan ehkä eniten.

Itkin paljon. Ensin perheemme hajoamista ja sitten yksinäisyyttä. Rukoilin, itkin ja kaipasin. Elin paremman toivossa, usein toivotomana. Iäkkäät ystäväni muistuttivat minua aina Herran lupauksista. Muistutukset ärsyttivät joskus enemmän kuin lohduttivat, vaikka tiesin kaikkien kuulemieni lupausten olevan totta ja rakkaitten ystävien tarkoittavan minulle pelkästään hyvää.

USKOLLISUUDEN KRUUNU

*”Ole uskollinen kuolemaan asti,
niin minä annan sinulle elämän kruunun.”*

Ilm.2:10

Rakastava Jumala tuntui hävinneen tai ainakin hyljänneen minut. Pimeitä hetkiä, jolloin en jaksanut uskoa omalle kohdalle osuvaa onnea, oli paljon. Toivoin itselleni aina silloin herkästi kuolemaa. Yksikään ihminen ei tuntunut ymmärtävän kipujeni syvyyttä. Eikä yksin Herran ymmärrys tahtonut riittää minulle.

Kaipasin rinnalleni käsin kosketeltavaa rakkautta, miestä, jonka kanssa jakaa yhteinen usko, arki ja ajatukset. Lapset eivät korvanneet puolisoa. Se ei ollut, eikä ole, heidän tehtävänsä, vaikka moni kovasti koettikin täyttää rinnallani olleen tyhjän paikan lapsilla.

Pyysin Jumalaa täyttämään jollakin tavalla kaipaukseni - tai ottavan ajoittain kovan puolisonkaipuun pois, jos minun oli tarkoitus elää loppuelämä yksin. Olin siihen valmis. Mutta kaipuu säilyi.

Tarvitsin elämäni raunioilla suuren määrän kannattelevia rukouksia. Rukousten avulla jaksoin odottaa aina pienen hetken. Uskoin, tai ainakin toivoin, että vielä tulisi elämäni tosi rakkauden aika.

RAKKAUDEN LAHJA

*”Minä annan sinulle
aarteet pimeään peitosta,
kalleudet kätköistänsä,
tietääksesi, että minä, Herra,
olen se, joka sinut nimeltä kutsuin,
minä, Israelin Jumala.”*

Jes. 45:3

Yhtenä juhannuksena itkiessäni ihmismassojen keskellä yksinäisyyttä, tapahtui jotakin odottamatonta. Vieras mies tuijotti minua.

Aloin rukoilla puolison sijaan apua. Tahdoin elää mieluummin yksin, yhdessä lasten kanssa, kuin malttamattoman mielen tai sielunvihollisen johdattamassa suhteessa, avioliitossa, joka olisi papin siunaama, mutta ei Jumalan. Jumalan siunauksen alla eläminen oli - ja on, minulle elämässä kaikkein tärkeintä.

Pyysin Jeesusta varjelemaan minut harhapoluilta ja vaivaan vieviltä ihmissuhteilta. Rukoilin Herraa pitämään tavalla tai toisella huolen, etten ota harha-askeleita ja suistu pois Jumalan suunnitelmasta ja lopulta menetä kruunua ja iankaikkista taivaspaikkaa. Herra kuuli hätähuutoni ja johdatti minua taivaan kaidalla kulta tiellä. Monta kertaa kädestä pitäen.

HYVÄ PAIMEN

*”Herra on minun paimeneni,
ei minulta mitään puutu.*

*Viheriäisille niityille hän vie minut lepäämään;
virvoittavien vetten tykö hän minut johdattaa.*

Hän virvoittaa minun sieluni.

Hän ohjaa minut oikealle tielle nimensä tähden.”

Ps. 23:1-3

Hyvä Paimen on johdattanut lampaansa läpi monen myrskyn, ryteikön ja kyynellaakson, halki pimeän korven ja kivikkoisen pellon aina tähän päivään asti.

Tänä ihmeellisenä armon päivänä voin totisesti sanoa, että Herra on ollut kanssani elämäni jokaisena päivänä ja hetkenä. Uskallan myös uskoa, että näin tulee jatkossakin olemaan. Hän on luvannut olla. Ja siitä lupauksesta tahdon pitää kiinni!

JEESUKSEN LUPAUS

*”Ja katso, minä olen teidän kanssanne
joka päivä maailman loppuun asti.”*

Matt. 28:20

Tiedän, etten ole pienintä hetkeä elämässäni joutunut kulkemaan yksin, vaikka sitä epätoivon pimeinä hetkinä usein olenkin epäillyt. Jumala on valvonut jokaisen askeleeni. Hän on nähnyt hätäni ja kuullut jokaisen huutoni ja hiljaisen huokaukseni. Hän tietää kaikki tekoni ja kätteni työt - hyvät ja pahat, oikeat ja väärät, aivan kuten tietää kaikkien muidenkin ihmisten. Mitään ei ole tapahtunut Herralta salassa, eikä tule koskaan tapahtumaan.

VARJELEVA KATSE

*”Herra katsoo alas taivaasta,
näkee kaikki ihmislapset;
asumuksestaan, valtaistuimeltaan
hän katselee kaikkia maan asukkaita,
hän, joka on luonut kaikkien heidän sydämensä,
joka tarkkaa kaikkia heidän tekojansa.”*

Ps. 33:13,15

Jumalan silmä on tarkannut kulkuani koko ajan. Jos tietäisin ja ymmärtäisin mistä kaikesta Herra on varjellut ja pelastanut, osaisin ehkä olla vielä kiitollisempi, mutta nyt kiitän tällä ymmärryksellä mikä minulla on.

SYDÄMEN KIITOS

*”Elämän ja armon olet sinä minulle suonut,
ja sinun huolenpitosi on varjellut minun henkeni.”*

Job 10:12

Olen niin kiitollinen, että Herra johdatti uskovan työparin minulle aikanaan päiväkotiin. En tiedä olisinko ilman häntä saanut pientä keltakantista vihkosta koskaan käteeni, mutta Jumala tiesi minun tarvitsevan juuri niitä sanoja.

SANAN SADE

*Niin kuin vesi sulattaa jään,
pehmentää maan
ja saa luonnon kukoistamaan,
niin synnyttää Jumalan sanan sadekin
ihmisessä uuden elämän.
Se sulattaa jäätyneen sydämen,
pehmittää kuivuuden kovettaman maan,
kylvää, kastelee, hoitaa ja koului,
kunnes taimi kasvaa -
ja Jumalan rakkauden hyvyudessa
puhkeaa lopulta kukkaan.*

Siunatut sanat sulattivat kipua aiheuttaneiden kokemusten kovettaman sydämeni ja olivat rakkaudenbalsamia menneisyyden haavoihin. Kaksi rakasta ystävää – hengellinen äitini ja mummo, rukoilivat kanssani todella paljon.

Mestari on saanut korjata lapsuudessa rikkoutunutta ja elämänpolulla vääristynyttä minäkuvaani. Raamattuun kirjoitettu totuus ja Isän Jumalan rakkaus ovat tehneet tehtävänsä. Nyt tiedän ja tunnen vähän paremmin kuka ja minkälainen minä olen, miksi elän ja minne olen matkalla.

Olen Marjo, iloinen ja ahkera, eläväinen, herkkä ja vahva... epätavallinen ja myös virheitä tekevä nainen, toimellinen vaimo, äiti, anoppi – ja rakkaiden lastenlasteni mumma. Aivan tavallinen syntinen ihminen, mutta Jumalan armahtama, Isän rakas tyttö.

Olen juuri sellainen, millaiseksi Luoja on minut luonut ja tähänastisten elämäkokemusteni kautta muovannut. Elän, koska Jumala niin tahtoo.

Jumalalla on suunnitelma jokaiselle - myös minulle, minkälainen, sitä en tarkalleen tiedä, mutta koska käteeni on ojennettu sulkakynä, aivan kuten evankelista Hilja Aaltonen 103-vuotiaana minulle profetoi, olen päättänyt käyttää kynää.

ELÄMÄNTEHTÄVÄ

*”Niin kauan kuin elän,
minä tahdon ylistää Herraa,
tahdon laulaa ylistystä Jumalalleni
niin kauan kuin olen olemassa.”*

Ps. 146:2

Tahdon elää elämäni Jumalan kunniaksi. Tahdon rukoilla ja rohkaista, auttaa, tukea, nostaa, opettaa, ruokkia, vaatettaa... puhua, kuunnella - ja kirjoittaa. Tahdon kohdata janoavia sieluja ja tarjota iankaikkisen elämän lähteestä elävää vettä – Jumalan sanaa. Tahdon tehdä edellä valmistettuja rakkaudentekoja. Ja kertoa ilosanomaa!

RAKKAUDEN TEKO

*”Sillä niin kuin ruumis ilman henkeä on kuollut,
niin myös usko ilman tekoja on kuollut.”*

Jaak. 2:26

Tahdon antaa koko elämäni Jumalan käyttöön, menneen ja jäljellä olevan - ja kaikki Jumalalta saamani lahjat. En tahdo haudata talenttiani maahan. Tahdon palvella ja ylistää Herraa uusin kielin uskossa palaen yhdessä rakkaan puolisoni kanssa.

Vuosia kestänyt odotus päättyi aikanaan. Jumala vastasi kaipaukseeni. Ei ottanut sitä pois. Sain voiman odottaa, kunnes eräänä kauniina kesäpäivänä kulman takana odotti yllättäen rukousvastaus, juuri sellainen, mitä osasin odottaa. Jumala oli rukouksessa ilmoittanut pikkutarkasti kaiken etukäteen. Hän tiesi minun tarvitsevan ennalta kaikkea ilmoittamaansa.

Sain rinnalleni rakkaan puolison ja työparin - palavasti uskovan, Jumalan sanaan vahvasti juurtuneen komean parrakkaan miehen. Juuri sen kaltaisen, mitä olin rukoillut.

SOPIVA APU

*Herra Jumala sanoi:
"Ihmisen ei ole hyvä olla yksinään.
Minä teen hänelle avun,
joka on hänelle sopiva."
1. Moos. 2:18*

Olemme saaneet rakastaa ja hioa toisiamme nyt viisitoista vuotta. Kulusta aikaa. Ei aina ihan helppoa, mutta Herran siunaamaa.

Rukoillen olemme eläneet. On kiitetty ja anottu apua, ja Jumala, joka on uskollinen ja kaikkivaltias, on johdattanut meitä ihmeellisiä teitä. Takana on noin 70 avustus- ja evankelointimatkaa Viipurin alueelle. Kerran Pyhä Henki kysyi tahtoani lähteä Siperiaan. Olin valmis kahdella ehdolla. Halusin olla varma, että lähettäjä on Jumala ja että mieheni saa saman kutsun. Yksin en uskaltanut lähteä. Eikä tarvinnut. Saimme kutsun Omskiin kehitysvammaisten lasten hoitokotiin. Lähtöpäivä osui yhdeksänteen hääpäiväämme. Siellä tarvittiin silloin apua – tavallisia käsiä ja jalkoja. Reissu oli ainutkertainen seikkailu ja samalla suuri todistus Jumalan uskollisesta huolenpidosta. Herra johdatti, varjeli ja antoi kaiken mitä matkaan tarvitsimme. (Tarina tarkemmin www.sanansade.fi)

EDELLÄ VALMISTETTU ASKEL

*”Sillä me olemme hänen tekonsa,
luodut Kristuksessa Jeesuksessa
hyviä töitä varten,
jotka Jumala on edeltäpäin valmistanut,
että me niissä vaeltaisimme.”
Ef. 2:10*

Tahdon tehdä laupeudentöitä, mutta en siksi, että kelpaan joukkoon tai tulen hyväksytyksi. Tiedän, että Jumala rakastaa jokaista ihmistä yksin armosta - ei ansioista. Pelastus on aina lahja. Palkanmaksu on eri asia. Siihen vaikuttavat kaikki teot.

USKON ARMOLAHJA

*”Armosta te olette pelastettuja
uskon kautta,
ette itsenne kautta –
se on Jumalan lahja –
ette tekojen kautta,
ettei kukaan voisi kerskailla.”
Ef. 2:8,9*

Olen pelastettu yksin Jumalan armosta ja tässä mittaamattoman suuressa armossa saan olla ja elää, tietäen ja sydämessä tuntien, että Jumalalle kelpaan juuri tällaisena kuin olen - epätäydellisenä ja keskeneräisenä.

Saan rauhassa opetella ja oppia. Tiedän, ettei taivaallinen Isä hylkää milloinkaan. Ei silloinkaan, jos lapsi erehtyy, ei osaa, kiukuttelee, kompastelee, tekee väärin tai lankeaa syntiin. Isän Jumalan rakkaus kestää. Mikään ei voi erottaa Jeesuksen omaa Jumalan rakkaudesta.

RAKKAUDEN SIDE

*"Olen näet varma siitä,
ettei kuolema eikä elämä,
eivät enkelit eivätkä henkivallat,
ei mikään nykyinen eikä mikään tuleva,
eivät voimat,
ei korkeus eikä syvyys
eikä mikään muu luotu
voi erottaa meitä Jumalan rakkaudesta,
joka on Kristuksessa Jeesuksessa,
meidän Herrassamme."
Room. 8:38,39*

Jumala on kanssamme, vaikka vuoret järkkäisivät ja kukkulat horjuisivat. Hänellä on täydessä kontrollissa niin riehuvat pöpöt kuin heiluvat pörssikäyrät. Hän näkee hurjan menon, sodan ja taistelun maailmalla. Hän tuntee jokaisen ihmisen sydämen salatuimpaan saakka. Hänen lujassa kädessään on elämä ja kuolema. Taivas ja Tuonela. Alku ja loppu.

Kaikkea en ymmärrä, mutta silti saan luottaa. Iankaikkinen sieluni on Jeesuksen Kristuksen ristintyön kautta pahan ulottumattomissa ja kaikki ajallisetkin asiani ovat Jumalan turvallisissa käsissä. Kaikki.

KORKEIMMAN SUOJELUS

*Joka Korkeimman suojassa istuu
ja Kaikkivaltiaan varjossa yöpyy, se sanoo:
"Herra on minun turvani ja linnani,
hän on minun Jumalani,
johon minä turvaan."
Ps. 91:1,2*

Levoton ja pelokas sielu on saanut rauhan, ja kyllä tämä tomumajakin aina välillä lepoon pääsee.

Olen saanut oppia sanomaan tarpeen tullen myös EI, kokematta turhaa syyllisyyttä. Ihmeellistä, miten heikoimmillaan pystyy sanomaan sanoja ja tekemään tekoja, joihin täysissä voimissa ei millään pysty. Herra on heikoissa väkevä. Auttaja ylitse muiden.

AVUN ANTAJA

*”Minä nostan silmäni vuoria kohti:
mistä tulee minulle apu?
Apu minulle tulee Herralta,
joka on tehnyt taivaan ja maan.
Hän ei salli sinun jalkasi horjua,
sinun varjelijasi ei torku.”
Ps. 121:1-3*

Jumala on kääntänyt monen vaiheen kautta elämäni asiat parhain päin – saattanut kivusta kasvuun. Se mikä tuntui aluksi pahalta ja satutti, muuttui Mestarin käsissä vuosien saatossa kiitosaiheeksi ja suureksi siunaukseksi. Uskon lujaksi luottamukseksi.

LUOTTAMUSKOULU

*Usko on lujaa luottamusta,
Herran armon varaan heittäytymistä,
ojentautumista sitä kohti mikä vielä ei näy -
Isän käteen elämän uskomista.*

*Uskossa kasvaminen
on tyytymistä Jumalan tahtoon.
Tyytyminen on luottamuksen syntymistä
Jumalan hyvyyteen.*

Kunpa olisin luottanut Jumalaan heti ensi kättelyssä. Olisin päässyt elämässä paljon vähemmällä kivulla ja itkulla. Mutta kuten kirjoitettu, kaikella aikansa, niin en ryhdy voivottelemaan enkä edes jossittele, vaikka sillä saisin lehmätkin lentämään.

Kerran muuten epäilin ainakin yhden lehmän oppineen oikeasti lentämään, sillä eräänä kesäpäivänä näin maakellarimme katolla ilmielävän lehmän seisomassa. Ilmestys oli minulle ennennäkemätön ja siksi epäilinkin ensimmäiseksi omia silmiäni. Silmittelin lehmää, kunnes lopulta tajusin, että minun tuli tehdä jotakin!

Kaunis, sinisilmäinen ja pitkäripsinen nautarouva ei ollut vanha tuttavani, mutta arvelin sen olevan lähimmästä naapuristamme. Lähdin kertomaan karanneesta lehmästä omistajille, mutta matka keskeytyi. Kylätiellä tuli vastaan suuri lauma ammuvia karkulaisia enkä uskaltanut ohittaa niitä. Lehmä on valtava! Palasin kotiin ja kauhukseni huomasin nurmikollamme tallustelevan jo useita nautoja. Lapset riemuitsivat metsän halki kotipihaan saapuvasta lehmäjonosta. Minä en.

Olihan se tilanne hurjan mielenkiintoinen ja jäi iki-ihanaksi muistoksi, mutta villinä juoksevan lehmälauman keskellä ei juuri naurattanut. Olin hämmentynyt ja avuton. Lopulta loin katseeni kohti taivasta ja sieltähän se apu silläkin kerralla annettiin. Muistin numerotiedustelun! Muutamalla puhelinsoitolla löytyi naapureitten kännykkänumero ja saatiin paikalle apujoukkoja. Mikä helpotus ja onni, myös iltamyöhään reissulta kotiin palaaville naapureille!

SIUNATTU ONNI

*”Joka painaa mieleensä sanan,
se löytää onnen;
ja autuas se, joka Herraan turvaa!”
Sananl. 16:20*

Olen onnellinen, kun olen saanut ymmärtää, ettei onni ole kiinni kapeasta uumasta, pitkistä punaisista kynsistä ja kuumista uusista trendeistä... ei ihmiskäsin rakennetuista taloista ja upeista kiiltävistä lattiaista... ei ihmisistä, eikä edes rahasta, vaikka raha elämää usein kovasti helpottaakin. Todellinen onni on paljon suurempaa.

SUURIN ONNI

*”Mutta minun onneni on olla lähellä Jumalaa,
minä turvaan Herraan, Jumalaani,
ja kerron kaikista hänen teoistaan.”*

Ps. 73:28

Enää en tahdo nurista ja valittaa kaikesta turhasta. Kiitän iankaik-
kisen elämän lahjasta ja tahdon taipua suosiolla Jumalan tahtoon.
Tiedän, etten pysty siihen omin voimin, mutta voimaa saa rukoilla
– ja tahtoakin tarvittaessa. Jumalan lapsi iloitsee ja kiittää!

PUHDAS PYHÄ ILO

*”Mutta sinä annat sydämeeni suuremman ilon
kuin kukaan saa viinin ja viljan runsaudesta.”*

Ps. 4:8

Olen vapaa! En marionettinukke enkä häkkilintu. Minua ei käske kukaan, paitsi esihenkilöt ja esivalta, ja tietysti Jumala ja ”pohjojalaaset”. Meillä pohjalaisilla, kun on tapana esittää kaikki kutsut ja nöyrät pyynnöt aina käskyn ”muoros”. Jumalan ilmoittamat käskyt ovat oma lukunsa. Ne ovat pyhät ja koskettavat jokaista.

Laki ja kymmenen käskyä on annettu ihmisille turvaksi ja siunatun elämän ohjeeksi. Saan pitää jokaisesta Jumalan käskystä ja sanasta kiinni Jeesuksen antaman armon kanssa. Sitä on Jumalan lapsen vapaus.

KIVEEN HAKATTU

*Laki tarvitaan,
että näkyisi oikea ja väärä.
Oikea ja väärä tarvitaan,
että näkyisi hyvä ja paha.
Hyvä ja paha tarvitaan,
että näkyisi valkeus ja pimeys.
Valkeus ja pimeys tarvitaan,
että paljastuisi kumpi on suurempi.
Suurempi on se, joka voittaa,
paljastaa totuuden
ja tuo oikeuden.
Mikä on totta
ja mikä on oikein?
Totta on se,
mikä ei ole valhetta.
Oikein on se,
mikä ei ole väärin.
Valhe ja väärin on sitä,
mikä vahingoittaa,
sitä mikä ei tue, korjaa,
paranna tai uudista,
vaan kaataa, hajottaa,
tuhooa ja tappaa.
Se, mikä on oikein,
vie eteenpäin - ja ylös.*

*Liekki loistaa pimeässä yössä.
Aamun sarastaessa yö väistyy.
Auringon noustessa pimeys on poissa.*

*Luonnolla on omat lakinsa,
ihminen tarvitsee omansa.*

Jatkan oman tahdon ristiinnaulitsemisen tiellä täysin omasta vapaasta tahdosta, en ihmiskäskystä. En ole kenenkään tai minkään orja. No, ehkä vähän kahvin, pullan, suklaan... ja ehkä puhelinkin hiukan sitoo, mutta Herra on voimallinen vapauttamaan niistäkin siteistä, jos tarpeelliseksi ja hyväksi sen katsoo!

SIUNATTU RISTINTIE

*"Jos joku tahtoo minun perässäni kulkea,
hän kieltäköön itsensä ja ottakoon ristinsä
ja seuratkoon minua.
Sillä joka tahtoo pelastaa elämänsä,
hän kadottaa sen,
mutta joka kadottaa elämänsä minun tähteni,
hän löytää sen."
Matt. 16:24,25*

Enää ei pelko ja paniikki hallitse elämääni. Pelkkä mahanmurina ei saa minua pakokauhun valtaan. Tiedän, ja myös uskon, murinan tarkoittavan todennäköisesti vain paikallaan olevaa ruoka-aikaa. Ei sillä silmänräpäyksellä iskevää nälkäkuolemaa. Sitä paitsi en pelkää enää kuolemaa. Kuolema on täysin luonnollinen osa ihmisen elämää. Hetki, jolloin usko vaihtuu näkemiseen.

IKUINEN ELÄMÄ

*Jeesus sanoi hänelle:
"Minä olen ylösnousemus ja elämä;
joka uskoo minuun,
se elää,
vaikka olisi kuollut.
Eikä yksikään,
joka elää ja uskoo minuun, ikinä kuole."
Joh. 11:25,26*

Jumalan kädessä on kaikki, niin hyvä kuin paha, jobinpostit ja taivaalliset täysosumat, kaikki elämäni asiat viimeistä hetkeäni myöden.

Jatkan taivasmatkaani armon auringon alla levollisin mielin ja sydän toivoa täynnä. Juoksen taivaallisilla teillä tukka tuulessa heiluen ja käsilaukku olalla keikkuen. Otan askeleen kerrallaan ja pidän katseeni kiinnitettynä Herraan. Tahdon jalkojen pysyvän lujasti maassa, mutta unelmille en aseta mitään rajaa. Ne saavat kohota vapaasti kohti korkeuksia!

UNELMIEN LUPAUS

*”Anokaa, niin te saatte,
että teidän ilonne olisi täydellinen.”
Joh. 16:24*

Tahdon kuunnella sydämeni ääntä ja seurata Jeesusta, en ihmisiä, minne ja miten tahansa Pyhä Henki johdattaakin. Uskon ja luotan, ettei Hyvä Paimen vie lammasta suden suuhun, ainakaan sitä varjelematta, vaikka lammas ei kaikkein kiltein katraassa olisikaan.

JUMALAN LUPAUS

*”Älkää mistään murehtiko,
vaan kaikessa saattakaa pyyntönne
rukouksella ja anomisella kiitoksen kanssa
Jumalalle tiettäväksi,
ja Jumalan rauha,
joka on kaikkea ymmärrystä ylempi,
on varjeleva teidän sydämenne ja ajatuksenne
Kristuksessa Jeesuksessa.”
Fil. 4:6-7*

Rukoilen viisautta, voimaa ja rohkeutta toimia, tehdä oikeita ratkaisuja ja Jumalan mielen mukaisia valintoja. Monessa tilanteessa Jeesuksen antama hyvin yksinkertainen ohje on paras.

KULTAINEN NEUVO

*”Ja niin kuin te tahdotte ihmisten teille tekevän,
niin tehkää tekin heille.”*

Luuk. 6:31

Jumalan pellot kutsuvat ja janoiset sielut odottavat. Aloitan pelto-työt ja ”taivaalliset vesiprojektit” luonnollisesti rukoillen. Jotakin tulevasta Jumala on rukouksissa jo edeltä puhunut - ja myös avannut, mutta katsotaan...

PROFETIAN SANA

*Profetia on Pyhän Hengen kautta saatu sanoma,
jonka Jumala näkee hyväksi ilmoittaa ennalta.*

Jumala ei yllätä, vaikka yllättääkin usein!

*Jumala puhuu uskollisten palvelijoittensa kautta
tänäkin päivänä aivan kuten ennenkin.*

*”Profetoiva puhuu ihmisille
rakennukseksi ja kehotukseksi ja lohdutukseksi.”*

1 Kor. 14:3

*Jumalasta lähtöisin olevat profetiat toteutuvat,
tietäjähengistä lähteneet ennustukset... Huh!*

Herra niiltä varjeltoon ja kirkastakoot ajan merkit!

Jumala saa puhua ja johdattaa kädestä pitäen. Kun ensimmäisen kerran pyysin ”kädestäpitäen” johdatusta, Jumala näytti, että hän todella voi näin tehdä! Sillä tarinalla voisin aloittaa toisen kirjan...

Odotan lapsen suurella innolla mitä tuleman pitää, ja teen sen niin kärsivällisesti kuin suinkin pystyn. Alan vähitellen uskoa kaikella todellakin olevan oman aikansa. Jo on aikakin, sillä juuri tuo Saarnaajan kirjan ”Kaikella on aikansa” -kohta on toinen niistä lapsuuteni rakkaista Raamatunkappaleista, joita luin piilossa koulupöytäni alla. Toinen lapsuuteni löytö on ”Rakkauden korkeaveisu”.

Enää en lue Raamattua salaa. Se on ykköskirjani. Täynnä alleviivattuja totuuksia – rakkaita voima- ja turvasanoja.

SANAN HELMIÄ

*”Yli kaiken varottavan varjele sydämesi,
sillä sieltä elämä lähtee.”
Sananl. 4:23*

*”Parempi on luottaa Herraan, kuin turvata ihmisiin.”
Ps. 118:8*

*”Varjele minua niin kuin silmäterää,
kätke minut siipiesi suojaan.”
Ps. 17:7*

*”Älä pelkää, usko ainoastaan.”
Mark. 5:36*

*”Opetä meitä laskemaan päivämme oikein,
että me saisimme viisaan sydämen.”
Ps. 90:12*

Raamattu on paras kirja, minkä käsiinsä voi koskaan saada. Sieltä löytyy totuus ja elämän tie. Se, mitä Raamattu ei paljasta, sitä ihmisen ei tarvitse tietää. Ihminen on ihminen. Jumala on Jumala. Saan rauhassa rukoilla viisautta, mutta tärkeämpää on rakastaa.

VAPAUTTAVA TOTUUS

*”Ja vaikka minulla olisi profetoimisen lahja
ja minä tietäisin kaikki salaisuudet ja kaiken tiedon,
ja vaikka minulla olisi kaikki usko,
niin että voisin vuoria siirtää,
mutta minulla ei olisi rakkautta,
en minä mitään olisi.”*

1 Kor. 13:2

*Ilman Jumalan rakkautta
olisin vain helisevä vaski tai kilisevä kulkunen –
en siis yhtään mitään!*

Herran armon varassa saan kilvoitella uskonkilvoitukseni ja veitsaan kiitosta Luojalleni. Kun kuljen Emmauksen tiellä, enkä tunnista matkalla Herraa, rukoilen voimaa - ja kykyä nähdä. Jumala on aina rinnallani. Myös silloin, kun olen väsynyt ja heikko, tai jos uskoni on koetuksella. Aina on aihetta kiittää ja ylistää!

HERRAN YLISTYS

*”Ylistä Herraa, minun sieluni,
ja kaikki mitä minussa on,
hänen pyhää nimeään.
Ylistä Herraa, minun sieluni, äläkä unohda,
mitä hyvää hän on tehnyt.
Hän antaa kaikki syntisi anteeksi
ja parantaa kaikki sairautesi.
Hän lunastaa sinun elämäsi turmiosta
ja kruunaa sinut armolla ja laupeudella.
Hän tyydyttää sinun kaipauksesi hyvyydellään;
sinun nuoruutesi uudistuu kuin kotka.”*

Ps. 103:1-5

Alkaa olla sydämeni suuren kaipuun ja unelman täyttymisen aika. Liikkeelle lähdön aika. Ylösnoussut Vapahtaja, Jeesus Kristus on sanassaan käkenyt: ”Menkää ja kertokaa!”

Nyt kerrotaan!

ILOSANOMA JEESUKSESTA

*”Sillä niin on Jumala maailmaa rakastanut,
että hän antoi ainokaisen Poikansa,
ettei yksikään,
joka häneen uskoo,
hukkuisi,
vaan hänellä olisi iankaikkinen elämä.*

*Sillä ei Jumala lähettänyt Poikaansa
maailmaan tuomitsemaan maailmaa,
vaan sitä varten,
että maailma hänen kauttansa pelastuisi.”
Joh. 3:16,17*

Ikuinen elämä taivaallisen Isän kodissa, ajan rajan tuolla puolen, valossa, yhdessä Herran omien ja rakkaitten kanssa, ilman murheita, kipua ja kärsimystä on tavoittelemisen arvoinen asia - unelmien täyttymys. Tahdon päästä iki-iloon pyhään kultakaupunkiin!

KAITA KULTATIE

*”Herra, neuvo minulle tiesi,
opeta minulle polkusi.
Johdata minua totuutesi tiellä ja opeta minua,
sillä sinä olet minun pelastukseni Jumala.
Sinua minä odotan kaiken päivää.”
Ps. 25:4,5*

Vielä on armonaikaa. Emme tiedä miten kauan, mutta tänään on mahdollista polvistua Jumalan kasvojen eteen pyytämään ansaitsematonta armoa Jeesuksessa. Tänään on pelastuksen päivä.

JEESUS PELASTAJA

*"Minä olen tullut valkeudeksi maailmaan,
ettei yksikään,
joka minuun uskoo,
jäisi pimeyteen."
Joh. 12:46*

*"Usko Herraan Jeesukseen,
niin sinä pelastut."
Apt. 16:31*

*"Eikä ole pelastusta kenessäkään toisessa,
sillä ei ole taivaan alla ihmisille annettu muuta nimeä,
jossa meidän tulisi pelastua."
Ap.t. 4:12*

*"Kristus on kuollut meidän syntiemme tähden,
kirjoitusten mukaan."
1 Kor. 15:3*

*"Jos tunnustamme syntimme,
on hän uskollinen ja vanhurskas,
niin että antaa meille synnit anteeksi
ja puhdistaa meidät kaikesta vääryydestä."
1. Joh. 1:9*

*"Joka tulee minun tyköni,
sitä minä en heitä pois."
Joh. 6:37*

Raamattu kertoo, että Jeesus meni ylösnoustuaan Isän kotiin taivaaseen valmistamaan meille sinne asuinsijaa ja hän ilmoitti tulevansa takaisin meitä noutamaan. Milloin Jeesus palaa, sen tietää yksin Isä, mutta hän tulee pian. Ajan merkit puhuvat siitä selkeästi. Rukoilen, että saamme pian nähdä kunnian Kuninkaan saapuvan täydessä loistossaan!

MESSIAAN PALUU

*"Sillä Ihmisen Poika on tuleva
Isänsä kirkkaudessa
enkeliensä kanssa,
ja silloin hän maksaa kullekin
hänen tekojensa mukaan."
Matt. 16:27*

*"Sillä niin kuin salama leimahtaa
idässä ja näkyy länteen asti,
niin on oleva Ihmisen Pojan tulemus."
Matt. 24:27*

*"Sen tähden olkaa tekin valmiit,
sillä Ihmisen Poika tulee hetkellä,
jota ette aavista."
Matt. 24:44*

*"Katso hän tulee pilvissä!
Kaikki ihmiset näkevät hänet,
nekin, jotka hänet lävistivät."
Ilm. 1:7*

*"Totisesti, minä tulen pian".
Aamen, tule, Herra Jeesus!
Ilm. 22:20*

Rakas ystävä,

jos etsit ja janoat totuutta, kaipaat apua ja armahtajaa - rukoile Jeesusta. Hän on tie, totuus ja elämä. Ainoa tie Isän luo taivaaseen.

Luovuta oma elämäsi iloineen ja suruineen, hyvine ja pahoine tekoineen ristin juurelle - Jumalalle. Anna kaikkesi. Avaa sydämesi Jeesukselle ja tunnusta uskosi häneen omin sanoin omalla suulasi. Pyhä Henki auttaa sinua.

Mitään ainoaa ja oikeaa uskoontulorukousta ei ole. Jumala kuulee kaikki rukoukset ja hapuillinkin lausutut sanat.

Älä pelkää. Usko ainoastaan. Pyhä Henki on sinun kanssasi.

Kiitä! Kiitä Isää! Kiitä Poikaa! Kiitä Pyhää Henkeä! Kiitä Golgatan rististä ja Jeesuksen vuodattamasta verestä! Kiitä Jumalaa ansaitsemattomasta armosta ja syntien anteeksi saamisesta! Kiitä uskon lahjasta, ilosta, rauhasta, vapaudesta, toivosta... valosta ja väreistä - uudesta elämästä! Kiitä Jeesusta! Iloitse ja kiitä!

HERRAN SIUNAUS

*"Herra siunatkoon sinua
ja varjelkoon sinua,
Herra valaiskoon kasvonsa sinulle
ja olkoon sinulle armollinen,
Herra kääntäköön kasvonsa sinun puoleesi
ja antakoon sinulle rauhan."
4. Moos. 6:24-26*

*Isän, Pojan ja Pyhän Hengen nimeen.
Ole siunattu.
Aamen.*

Jos rukoilit sydämestäsi - tarkoittaen mitä sanoit, ja otit Jeesuksen vastaan elämäsi Herraksi, alkoi taivaassa ilon ja riemun juhlat!

Nimesi kirjoitettiin Karitsan elämän kirjaan ja olet Jumalan sanan mukaan uusi luomus Kristuksessa, Jumalan lapsi, taivaan perillinen – rakas siskoni tai veljeni. Antakoon Jeesus sinulle yli ymmärryksen käyvän rauhan lupauksensa mukaan.

Rukoile ja etsi itsellesi kristillinen seurakunta, sellainen yhteisö, joka tuntuu sinulle kodilta, jossa voit turvallisesti kasvaa Jeesuksen tuntemisessa – ja josta saat uskovia ystäviä.

Herra johdattakoon sinua elämäsi matkalla kädestä pitäen. Ja saakoon pyhä Raamattu olla sinulle kirjoista kaikkein tärkein - elävä vesi, jalkojesi lamppu ja elämäsi suola - kaiken viisauden, uskon, toivon ja rakkauden lähde.

Ole turvallisella mielellä. Älä pelkää. Jumalan on sinun kanssasi!

TURVA JUMALASSA

*”Jumala on meidän turvamme ja väkevyysimme,
varma apumme hädän hetkellä.
Sen tähden emme pelkää,
vaikka maa järkkyisi
ja vuoret sortuisivat merten syvyyksiin...*

*Herra Sebaot on meidän kanssamme,
Jaakobin Jumala on meidän linnamme.”*

Ps. 46:2,3,8

*Näin on kirjoitettu.
Ja näin se on.
Aamen.*

KAIKEN TÄMÄN OLEN RUKOILLEN KIRJOITTANUT...

*”että te uskoisitte Jeesuksen olevan Kristus,
Jumalan Poika,
ja että teillä, kun uskotte,
olisi elämä hänen nimessään.”*

Joh. 20:31

Olen ottanut uskon askeleen - lähtenyt rukoillen liikkeelle ja ryhtynyt tarjoamaan elävää vettä. Elän todeksi nyt sitä elämää, mihin Jumala kutsui minut tyhjän kaivon ääreltä syksyllä 2002.

Toimin lähettinä lähetysjärjestö Operaatio Mobilisaatiossa (OM). Teemme työtä, jotta kaikki saisivat kuulla hyvän sanoman Jeesuksesta! Lisätietoja www.om.org.

Tahdotko sinä olla mukana Jumalan suuressa missiossa lähettäjänä ja auttaa evankeliumia kiirimään aina maan ääriin saakka? Voit halutessasi tukea työtäni ja osallistua näin lähetystyön ketjuun. Jokainen lähetti tarvitsee lähettäjiä... Kiitän sydämestäni jokaisesta tukijasta ja rakkauden lahjasta! Herra siunatkoon runsain mitoin yhteisen työmme!

Lisätietoja: www.marjonmatkassa.com

LAHJOITUSTIEDOT:

(Lahjoitukset kohdentuvat viitenumerolla Marjon työhön)

Keräyslupan numero RA/2021/1085. Lupa voimassa 1.1.2022 alkaen toistaiseksi.

MobilePay-numero: 26426

Tilisiirto:

Saaja: Operaatio Mobilisaatio ry

Tilinumero: FI63 8000 1201 5560 90

Viitenumero: 1802 60618